

10/2024

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

advent

Téma: Adventistická misie v Evropě

str. 8

Církev, o které sním
str. 21

Příběh Farah
str. 36

HUMANITÁRNÍ ORGANIZACE **ADRA**

**Zapojujeme se do pomoci
lidem zasaženým povodněmi:**

- koordinací dobrovolníků
- materiální pomoci
- monitoringem škod
u zasažených domácností
- následnou spravedlivou
distribucí finanční pomoci
- praktickou pomocí v terénu

Chcete pomáhat s námi?

Zaregistrujte se přes formulář:

Pro aktuální informace sledujte web **www.adra.cz**
a sociální sítě nebo volejte infolinku **739 10 50 80**.

Děkujeme, že pomáháte s námi!

ZAMYŠLENÍ

4 | **Od rozpaků k víře**

Ronny Nalin

TÉMA

8 | **150 let adventistické misie v Evropě**

William van Grit

ATI

18 | **Nový ročník studia teologie**

Marek Harastej

SMYSLUPLNÁ CÍRKEV

21 | **Církev, o které sním**

Václav Vondrášek

ROZHOVOR S

28 | **Chci být lidem blízko**

Peter Čík

MODLÍME SE ZA...

38 | **Špicberky**

Pavel Novotný

Z VAŠICH DOPISŮ

46 | **Vlnka a velká voda**

Alena Kolářčková

Advent, číslo 10/2024, vychází v listopadu 2024. Časopis vychází 10× ročně, ISSN 1210-3365, registrační číslo MK ČR 6982.

Vydává – Církev adventistů sedmého dne, Londýnská 623/30, 120 00 Praha 2
www.casd.cz

Šéfredaktor – Vítězslav Chán,
chan@adventorion.cz

Jazyková redakce – Eva Bělíčková

Redakční rada – David Čančík, Jan Matoušek, Lukáš Jureček, Jan Kubík, Jan Libotovský, Daniel Mářöldi

Technická redakce – JUPOS, s. r. o., Ostrava

Tisk – tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Objednávky

ČR: +420 603 553 628, expedice@adventorion.cz

SR: +421 918 493 713, 905 589 935
adventorion@adventorion.sk

Adresa ke stažení:
www.adventorion.cz/ke-stazeni

Příspěvky zasílejte na:
redakce@adventorion.cz

Foto na obálce: Alamy

Foto: 5, 6, 39, 46 – www.pexels.com; 39, 40, 41 – www.wikipedia.org; 36, 37 – Pavel Novotný; 38, 41 – iStock

Na konci srpna uplynulo 150 let od vyslání prvního adventistického misionáře do Evropy. Byl vybrán J. N. Andrews. Ochotně přijal výzvu k nezištné službě Bohu a jeho církvi. Jeho bystrá mysl, pohotové pero a vůdčí schopnosti ho vedly k tomu, že byl důležitou součástí vedení, které formovalo Církev adventistů sedmého dne.

Proto nebylo překvapením, když Generální konference dne 14. srpna 1874 odpověděla na prosbu věřících ze Švýcarska o misionáře. John Andrews na výzvu odpověděl kladně a do Evropy odešel spolu se svými dětmi, dvanáctiletou Mary a šestnáctiletým Charlesem, ale již bez své milované manželky (zemřela v březnu 1872).

Práce, kterou tato malá rodina odvedla, byla fenomenální. John Andrews sestavoval původní články ve francouzštině nebo překládal články z Review a Signs. Charles připravoval sazbu a Mary, která se naučila francouzsky jako rodilá mluvčí, pomáhala s korekturami. Náklad časopisu se z 500 výtisků zvýšil až na 5 000 a byl rozeslán do Francie, Švýcarska, Švédska, Rakouska, Německa a dalších evropských zemí. Časopis Les Signes se dostal i mimo Evropu, dokonce i do domácností v Rusku, Indii, Egyptě i Severní a Jižní Americe!

Tato rodina skutečně odpověděla na Boží povolání k misii a věrně sloužila Bohu až do smrti (viz Zj 2,10). Mary Andrewsová zemřela v roce 1878 ve věku 17 let na tuberkulózu. Její otec John odmítl opustit lůžko umírající dcery a nakazil se také. Zemřel 21. října 1883 ve věku 54 let. Po otcově smrti se syn Charles vrátil do Spojených států a přijal práci v nakladatelství Review and Herald, kterou zastával až do své smrti v roce 1927.

Rodina Andrewsových je krásným příkladem toho, co znamená odpověď na Boží volání. Toto výročí nám připomíná, že všichni můžeme sdílet Boží lásku a dobrou zprávu se svými sousedy. *Všichni* jsou povoláni, aby se připojili k Boží misii.

— Vítězslav Chán, šéfredaktor

Od rozpaků k víře

Ježíš zjevuje pravdu o stvoření

Ronny Nalin,
ředitel Geoscience Research Institututu v Loma Lindě v USA

Žijeme v době, kdy vládne všeobecný skepticismus ohledně toho, co Bible říká o stvoření, pádu Adama a Evy a globální potopě. Bůh už se nehodí do našeho světa, do naší kultury. A když diskutujeme o původu našeho vesmíru a našeho života, pak slovo Bůh nás dokonce vyrušuje, znepokojuje. Vždyť důkazy pro naturalistický evoluční model jsou tak přesvědčující!

Jak by mohl pomoci Ježíš tak zmateným a bezradným lidem?

V tomto článku chci hledat možnou odpověď, založenou na pravdivém příběhu, který se odehrál mezi Ježíšem a Petrem v L 5,1–11. Ježíš zde ukazuje, jak lze posilovat víru. V tomto příběhu Ježíš vyzdvihuje tytéž principy a hodnoty, které použil již během stvořitelského týdne.

Velký obrat

Petr, jedna z hlavních postav tohoto příběhu, se zprvu nachází na konci bezvýsledného lovu ryb. Jeho rybolov skončil, dokonce už není ve své lodi. Nacházíme ho na břehu, jak čistí prázdné sítě, které nebyly v předchozím lovu k ničemu platné. To byl neutešený závěr neúspěšného rybolovu.

Druhá postava děje – Ježíš – přichází na břeh z opačného směru. Petr se rozhodl vystoupit z lodě na suchou zem po namáhavém celonočním rybolovu. Ježíš se prodírá zástupem na okraj jezera, kde se tisíní lidé, kteří chtějí slyšet jeho kázání. A právě zde se setkávají dva světy – ten lidský, ve třech dimenzích –, a ten Boží – kosmický, neměřitelný.

Poté Ježíš postupně krok za krokem odvádí Petra od předešlého zážitku. Dochází k velkému obratu v myšlení rozčarovaného a zklamaného Petra. Nejprve bere Petra zpět a nasedá s ním do prázdné lodě. Pak ho požádá, aby ho zavezl kousek od břehu. Petrova loď se stává na krátko kazatelnou. Pak odplují na hloubku, aby tam znovu roztáhli sítě k lovu. Tyto dvě události se od sebe diametrálně liší. V příběhu vytváří určitou symetrii – jsou vzájemně v kontrastu, vlastně v naprostém

protikladu. Na jedné straně zde máme dlouhou dřinu uprostřed tmavé noci, která k ničemu nevedla. Na druhé straně zkušenost obrovského úlovku za plného světla. Jak mohl Ježíš způsobit tak velkou změnu?

Osobní Bůh

To nejdůležitější, co způsobilo tak dramatickou změnu v Petrově zkušenosti, je to, že se s ním Ježíš snažil osobně pracovat. Vidí Petrovu prázdnou loď a nasedá na ni (L 5,2.3). Je to těžko uvěřitelné – Tvůrce vesmíru si všímá mých zápasů a osobně se se mnou setkává. „*Stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet jako s přítelem*“ (Zj 3,20; SNC).

V Ježíši poznáváme Stvořitele z knihy Genesis a zároveň se představuje jako mocný Elohim a také jako vztahový Jahve (tato dvě hebrejská jména pro Boha se střídavě objevují v knize Genesis).

Pokrok vedený s určitým záměrem

Ježíš nevyzval Petra, aby okamžitě vyrazil na hlubinu a rozprostrl síť. Podniká nezbytné kroky k tomu, aby dal Petrovi čas k tomu, aby si mohl vyslechnout jeho učení. Tím, že nasedl na Petrovu loď, Ježíš buduje důvěrné přátelství a umožňuje Petrovi, aby reagoval na jeho poselství a ztotožnil se s ním. Jako zemědělec nejdříve připraví půdu, aby do ní zasel semeno, tak Ježíš používá Petrovu loď jako prostor, v němž poskytuje duchovní poznání. Pak následuje druhý krok – tatáž loď bude překypovat bohatým úlovkem.

Tato cílevědomá strategie se ozývá v popisu dnů týdne stvoření. Nejprve přichází na řadu formování prostoru,

pak dochází k jeho naplnění. Vytvoření vhodného životního prostředí předchází stvoření fauny v mnoha životních formách.

„Na tvé slovo“

Ježíš se nakonec obrátil na Petra s přímocárým požadavkem. Chtěl ho přimět, aby se pokusil o něco, co bylo v rozporu se způsoby úspěšného rybolovu. Petr začal ve své uctivé odpovědi s kritickým ohodnocením situace, což vlastně vyznělo jako částečný protest: „*Mistře, namáhali jsme se celou noc a nic jsme nechytili*“

(L 5,5). Vyslovil to s plnou vážností. Potvrzuje to, že jeho pochybnosti nebyly vedeny povrchní snahou nebo nedostatkem odborné argumentace. Vycházely spíše z prožitku zdoluhavé práce. Následující slova v tomto verši odhalují Petrův vnitřní zápas, který směřuje k pevnému odhodlání: „*Ale na tvé slovo spusťm síť.*“

Tvůrce vesmíru
si všímá mých
zápasů a osobně se
se mnou setkává.

Rybáři na
Galilejském
jezeře

Bouře na
Galilejském
jezeře

Je to skutečný střet, konflikt mezi Ježíšovými slovy a Petrovým chápáním. Petr na jedné straně ví z předchozí zkušenosti, že Ježíšův příkaz „Zajeď na hlubinu a spust sítě!“ nemá logiku. Na druhé straně si rovněž uvědomuje, že

Ježíš představuje možnosti, které ještě předtím nikdo neviděl. Petr se musí rozhodnout mezi dvěma zdroji autority. Rozhodne se poslechnout Ježíšovu radu: „Ale na tvé

Jako ryby nemo-
hou žít bez vody
a vše živé bez kys-
líku, tak nemůže
existovat člověk
bez svého Tvůrce.

slovo spustím sítě.“ Je pozoruhodné, že Ježíšovo slovo dokázalo Petra přesvědčit. Musel z tohoto slova cítit sílu – byla to stejná moc, která skrze slovo přivedla k existenci všechny věci i veškerý život.

Zcela ohromen výjimečným výsledkem

Co se odehrálo potom, je naprosto nečekané. Text popisuje Petra a jeho společníky, jak žasnou nad neuvěřitelným úlovkem (L 5,9). Bylo jim hned jasné,

že jsou svědky nadpřirozeného zázraku. Neskutečné množství ryb vytážených z hlubin jezera je podobný tvůrčí čin jako v pátém dni týdne stvoření, kdy Bůh stvořil všechny tvory i netvory ve vodní říši. Stvořitel přikázal: „*Ať se vody zahemží množstvím živočichů...*“ (Gn 1,20). Zde rybáři chytili tolik ryb, že se jim trhaly sítě, a když jimi naplnili obě lodě, hrozilo, že se potopí. Ulovili takové množství, o němž se jim ani nesnilo. Ježíš prolomil hranice Petrovy představivosti v tom, co je ještě možné, a co už je za čarou.

Nejen tehdy, ale i později bude Petr riskovat utonutí na těžé lodi, jakmile se budou plavit na druhou stranu jezera za bouře (Mk 4,40). Byl vystrašen, ale zřejmě z opačného důvodu. Strach během bouře byl vyvolán obavami, že Ježíš spí a je mimo jejich realitu. Údiv ze zázračného rybolovu byl naopak vyvolán vědomím, že Ježíš je s nimi. V obou případech Ježíš projevil svou stvořitelskou moc a nechal učedníky ve veliké bázni, když zvolali: „*Kdo to jen je, že ho poslouchá i vítr i moře?*“ (Mk 4,41).

Chybějící faktor

Proč byl výsledek této rybářské expedice tak odlišný od předešlé noci? Prostředí, lidé a použité rybářské pomůcky byly tytéž: stejná loď, tytéž sítě, tentýž Petr i jeho spolupracovníci a stejné jezero. Jedna věc ovšem byla naprosto jiná: do příběhu vstoupil Ježíš.

Evoluční teorie (naturalismus) se pokouší pochopit realitu nezávisle na Bohu. Naproti tomu Ježíš potvrzuje svou autoritu nad přírodou. Chceme-li skutečně porozumět původu a dějinám naší Země, pak nemůžeme z této úvahy vynechat Ježíše. To je ten chybějící

faktor. Jako ryby nemohou žít bez vody a vše živé bez kyslíku, tak nemůže existovat člověk bez svého Tvůrce. Bůh je naše skutečné životní prostředí (J 14,6).

Uvidět a uvěřit

Petr jednal ve víře v Ježíšovo slovo, zatímco jeho víra byla určitě založena na přímém svědectví Ježíšovy moci. Patří k těm, kteří zápasí s vnitřním napětím, a až je jim vše naprosto jasné, tak se rozhodnou. Nicméně Bible je plná postav lidí, kteří jednají a rozhodují se, aniž by viděli to, v co doufali (Žd 11). Měl bych po Bohu chtít prožít něco jako „zázračný úlovek“, abych uvěřil v jeho slovo, anebo Bůh ode mě žádá slepou víru?

Máme-li odpovědět na tuto důležitou otázku, je třeba se nejprve ptát, jaký druh víry vedl zkušeného rybáře k tomu, aby provedl zjevně nesmyslnou a podivnou věc – za bílého dne lovit ryby. To nebyla slepá víra. Pravdou je, že Petr vrhl síť dříve, než v nich uviděl úlovek. Ovšem stále se nacházel v téže lodi s Ježíšem a slyšel jeho hlas a byl zcela přesvědčen, že stojí za to naslouchat jeho hlasu. Jeho víru můžeme nazvat spíše jasnozřivou než slepou, protože byla schopna spatřit věci, které ještě nenastaly. Opravdu, součástí naší víry je jeden netušený prvek, který vychází ze zkušenosti. Je to Bůh, který se projevoval v dějinách a který je také zárukou budoucích věcí.

Měli bychom se zároveň ptát, co se Petr naučil z toho, co onoho dne zažil. Ježíš neučinil tento zázrak, aby ujistil Petra, že se po zbytek jeho života postará o zázračný přísun jídla. Spíše tento čin měl Petra ujistit, že Ježíš je vskutku Bůh Stvořitel, který nás svými skutky naprosto převyšuje. Ježíš nenabízí technické vysvětlení,

ale představuje stvoření jako nové vnitřní přesvědčení a postoj myšlení. Petr určitě často opouštěl v minulosti toto jezero s různými výsledky a jeho metody lovu se nezměnily ani v budoucnosti. Přesto se něco změnilo, a tím je zásadní pojetí rybaření – „pouze Ježíš“ –, které si včas připomnul po Ježíšově vzkříšení (J 21).

Obnovená perspektiva

Stejně jako pro Petra je i pro nás Ježíš klíčem k proměňující zkušenosti, která rozšíří a prohloubí naše chápání a porozumění. Stejně tak při kladení té největší otázky, jaký je původ fyzického světa, Ježíš naši vizi rozšiřuje o to, co Bůh může nebo nemůže konat jak v minulosti, v přítomnosti, tak i v budoucnosti.

Kristus Petrovi představuje Boha Stvořitele jako osobního Boha, pevně rozhodnutého, všemohoucího a pravdomluvného. Pro ty, kteří neúspěšně

zkoušejí porozumět biblickému modelu stvoření, je Ježíšův přístup k lidem skvělým příkladem. Hledající je třeba navštívit právě tehdy, když mají vnitřní zápasy, projevit jim osobní zájem, vytvořit bezpečný prostor pro diskusi a studium Písma. Budovat v lidech důvěru v Boží slovo, přestože mu ještě plně nerozumí. Není naší úlohou předvádět zázračný rybolov. Budme pouhými svědky stvořitelské a proměňující Boží moci v našich životech.

(Přeložil Enoch Martínek z časopisu Ministry, září 2024.)

Kristus Petrovi
představuje
Boha Stvořitele
jako osobního
Boha, pevně
rozhodnutého,
všemohoucího
a pravdomluvného.

150 let adventistické misie v Evropě

William van Grit, Adventist World

Letos si připomínáme 150 let od vyslání prvního adventistického misionáře do Evropy. Toto výročí si chceme připomenout krátkou historickou sondou.

Redakce

Jak se koncem 40. a v 50. letech 19. století hnutí sobotních adventistů v Severní Americe rozrůstalo a pomalu rozvíjelo svůj jedinečný soubor nauk, začali adventisté uvažovat o misijní práci v zahraničí. Po určité dobu se drželi principu „zavřených dveří“, protože si mysleli, že již nastal konec doby milosti. Stáli také před úkolem povzbudit millerity, kteří se stále vyrovnávali s velkým zklamáním z roku 1844.¹

V roce 1848 měla Ellen Whiteová vizi, které jí ukázalo, že adventistické poselství naplní svět jako „paprsky světla“. Obsah vize sdělila svému manželovi Jamesovi, který začal vydávat časopis *Present Truth* (předchůdce dnešního časopisu *Adventist Review*). Začal také prosazovat přístup „otevřených dveří“, pokud jde o kázání adventistického poselství, a připravil tak půdu pro misijní práci v evropských zemích.

Členové církve evropského původu žijící ve Spojených státech jistě posílali adventistickou literaturu svým přátelům a rodinám do svých rodných zemí. V květnu 1863 napsal James White v *Review*, že „naše poselství je celosvětové“. Problém však spočíval v tom, že adventisté neměli dostatek vyškoleného personálu a nevěděli, koho mají poslat. Kde byli ti, kteří uměli francouzštinu, italštinu a němčinu?

John Nevins Andrews napsal: „Pevně věřím, že Bůh má v Evropě mnoho lidí, kteří jsou připraveni zachovávat jeho

¹ George R. Knight, *Lest We Forget* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 2008), pp. 110, 111, 113. Z tohoto zdroje je převzato několik citátů v tomto článku.

150 let adventistické misie v Evropě

svatý zákon, ctít sobotu a očekávat Syna z nebe.“ A tak se stalo.

James White již dříve řekl, že „nemáme posílat evangelium pohanům, ale rozšířit varování po celé oblasti zkaženého křesťanství“. Jiní adventisté říkali, že by měli volat lidi „z Babylonu“, což se chápalo tak, že se to vztahuje především na formální křesťany ve Spojených státech a v Evropě.

Muži s poselstvím

Bývalý polský římskokatolický kněz Michael B. Czechowski konvertoval k adventismu a dobrovolně se přihlásil k misijní práci v Evropě. Protože byl ve věku poměrně nový, vydal se na cestu bez oficiálního souhlasu církve. Po příjezdu do Evropy začal kázat

*Yours truly,
Michael B. Czechowski*

Michael
B. Czechowski

o sobotě jako sedmém dni. Během kázání a sdílení adventistické literatury ve valdenských vesnicích v severní Itálii pokřtil několik lidí. V roce 1865 pak odjel do Švýcarska, kde chodil dům od domu a prodával adventistický časopis *L'Évangile Eternel* (Věčné evangelium). Pokřtil 40 švýcarských věřících, a položil tak základy adventistické činnosti v Evropě. Poté se vydal do Rumunska a Maďarska, kde konal stejnou práci.

Albert Vuilleumier a James Erzberger, dva Švýčari, se začali zajímat o adventistické učení. Druhý z nich odcestoval do Battle Creeku, aby se o tom dozvěděl více. Ellen a James Whiteovi ho pozvali, aby u nich zůstal, naučil se lépe anglicky a seznámil se s adventismem. Připravili ho na evangelizační a kolportážskou práci ve Švýcarsku. On se pak vrátil do své vlasti a sdílel svou víru.

George Knight zmiňuje dva důležité výsledky Erzbergerovy návštěvy Michiganu: „Zprvce podnítila intenzivnější diskusi o misiích mezi adventisty v Americe. A zadruhé vedla k vytrvalému volání po misionáři, který by se vydal do Evropy.“²

Konečně oficiálně

V prosinci 1871 měla Ellen Whiteová další vidění, které jí ukázalo, že adventisté mají „pravdy zásadního významu“, které „vyzkoušejí svět“. Nastal čas, aby církev vyslala svého prvního „oficiálního“ misionáře, Johna N. Andrewse.

Pracovitý Andrews, na kterého švýcarští adventisté netrpělivě čekali, během svého působení adventisty velmi

² Tamtéž, str. 202.

John
Nevins
Andrews

posílil a povzbudil. Když přijel do Švýcarska, dal do hlavních evropských novin inzeráty tohoto znění: „Hledají se adventisté sedmého dne.“ Lidé překvapivě reagovali a kontaktovali ho. Tak se adventismus postupně šířil v různých evropských zemích, a to hlavně prostřednictvím kolportérů, kteří chodili dům od domu a prodávali Bible a náboženské časopisy, jako například *Les Signes des Temps* (*Znamení doby*). Ve švýcarské Basileji bylo založeno nakladatelství, které vydávalo adventistickou literaturu ve francouzštině, němčině a italštině.

John Andrews zemřel v roce 1883 ve věku 54 let. Jeho nástupcem se stal B. L. Whitney, který si za svou domovskou základnu zvolil Anglii. Pro Pána tam pracovali i další rodilí Angličané, George R. Drew a William O'Neil. Drew se při sdílení adventistické literatury na lodích zakotvených v Liverpoolu seznámil s finským námořním kapitánem A. F. Lundquistem, který se obrátil a přinesl adventistické učení do Finska.

Na výzvu evangelizovat Evropu odpověděli i další Evropané. Dán John Gottlieb Mattesen emigroval do Spojených států jako dvacetiletý. Nějakou dobu sloužil jako baptistický pastor, pak se stal adventistou. V roce 1877 se s rodinou přestěhoval do Dánska. Následujících 11 let pracoval na budování adventistického díla v Dánsku a Norsku.

Vedoucí adventisté v Evropě v druhé polovině devatenáctého století pozvali Ellen Whiteovou, aby přijela pomoci budovat začínající adventistické hnutí. S radostí přijala „makedonské volání“ a záhy přinesla pozitivní a povzbudivý vliv na rostoucí skupiny adventistických věřících. Přijímala každé pozvání, aby promluvila, a všude, kde promluvila, měla na adventistické věřící silně sjednocující vliv.

150 let adventistické misie v Evropě

Úspěšná pracovnice

Ellen Whiteová cítila, že církev potřebuje v Evropě německy mluvícího pracovníka. Američti věřící vyslali Louise Conradiho, Němce, který se ve svých 17 letech přistěhoval do Spojených států. Vystudoval školu v Battle Creeku a pracoval mezi německými přistěhovalci v oblasti. Po jeho příjezdu do Švýcarska Ellen Whiteová napsala: „Jsem ráda, že bratr Conradi přišel, protože je úspěšným pracovníkem mezi Němci.“³

Conradi a Ellen Whiteová se v roce 1887 společně vydali do Německa, aby navštívili malé skupiny adventistů ve Vohwinku a Elberfeldu. Zjistila, že se do církve „vloudila nevlídná kritika a vznikly vlivové skupiny, jejichž výsledkem bylo tvrdé jednání“.⁴ Mezi tamní adventisty přišla s vážnou výzvou: „Zapomněli jste na Kristova slova? ‚Nové přikázání vám dávám, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás... Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.‘ ... Musíte stále usilovat o jednotu, shovívavost a lásku. Nikdy se od sebe neoddělujte.“⁵

Ke Conradiho překvapení navrhla Ellen Whiteová uspořádat shromáždění naplněné svědectvími a zkušenostmi. Poté, co mnozí vydali svědectví, bylo jasné, že do jejich srdcí proudí bohaté Boží požehnání.

Ludwig R. Conradi se stal vedoucím díla v Německu. Byl vysoce inteligentní a nadaný, projevoval píli, horlivost a plnou oddanost. Měl hluboký vliv na adventistické hnutí ve střední Evropě.

Ludwig
Richard
Conradi

V roce 1886 odjel do Ruska, kde se setkal s adventistou Gerhardem Perkem a společně kázali adventistické poselství. Byli zatčeni ruskými úřady za kázání židovského kacířství a 40 dní věznění. Conradi se později vrátil do Německa, kde 35 let působil jako předseda evropské divize.

Globální poselství

Pevné zdraví Církve adventistů sedmého dne na celém světě je mocným svědectvím obětavosti a prozíravosti těchto prvních průkopníků. Budoucnost našeho hnutí je jasná, pokud budeme mít oči upřené na Krista a budeme pokračovat ve sdílení jeho poselství lásky a spasení s každým, koho potkáme – v našich vlastních společenstvích i po celém světě.

³ Ellen G. White, *Letter* 29, 1886.

⁴ Ellen G. White, *Advent Review and Sabbath Herald*, Sept. 27, 1887.

⁵ D. A. Delafield, *Ellen G. White in Europe: 1884–1887* (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1975), pp. 277, 278.

ADRA Dárek – novinky 2024

Martina Špinková, koordinátorka PR aktivit a dárcovství ADRA ČR

Mnozí z vás si charitativní ADRA Dárky oblíbili. Obzvláště nás těší, když se skupinky dětí v sobotních školkách zapojí a po drobných mincích sbírají do kasiček na „studnu“, na „kozyčku“ či na „tři slepičky“.

Zapojily se i vaše děti v sobotních školkách? Napište nám, rádi pošleme dětem malé balíčky s poděkováním.

Poděkování dětem

ADRA Dárky představují to, co skutečně v humanitárních projektech nakupujeme či zařizujeme. Prostřednictvím dárcovského certifikátu tak můžete lidem v rozvojových zemích věnovat třeba kozu, školní potřeby, nákup potravin a další užitečné dárky.

Zaměřujeme se na místa, kde byli lidé zasaženi přírodní katastrofou či válkou, s přihlédnutím k obzvláště zranitelným skupinám obyvatelstva (ženy samoživitelky, děti, staří lidé, handikepovaní). Výtěžek z ADRA Dárků putuje

v celé výši na přímou podporu lidí v nouzi, kterým ADRA pomáhá překonat krizové situace a postavit se na vlastní nohy.

Letos jsme pestrou „nabídku“ ADRA Dárků obohatili také o Dětskou kaši pro nejmenší děti.

Jde o kaši z tzv. „obohacené mouky“, do které se pro vyšší nutriční hodnotu přidávají mikroživiny. Příspěvek 600 Kč vystačí až na 300 porcí výživné kaše. Zakoupíme celkem 4,2 tuny mouky, což zajistí plná bříška 250 podvyživeným dětem na několik měsíců.

Děkujeme, že i vy jste součástí „adradárkových“ příběhů, kdy se lidem daří postavit se na vlastní nohy a uživit se sami.

Více na www.adradarek.cz.

Nadace ADRA pomáhala v jižních Čechách

ADRA „nadšenci“ z Jindřichova Hradce pod vedením Jany Vojáčkové uspořádali další z řady podzimních benefičních koncertů pod hlavičkou Nadace ADRA. Tentokrát bylo cílem podpořit hendikepovanou Tamarku Komzákovou z Českých Budějovic. Vybraných 25 400 Kč bude použito na nákup rehabilitačních pomůcek a úhradu cvičení.

Návštěvníky koncertu jistě pohládl po duši nejen kvalitní přednes Mezinárodního orchestru Jindřichův Hradec – Gmünd a krásné prostory zámku Jindřichův Hradec, ale především dobrý skutek, který jedné dívce a její rodině alespoň trochu ulehčí život.

SOS ADRA Povodně 2024: Ničivé vlny provázela vlna pomoci

Martina Špinková, koordinátorka PR aktivit a dárcovství ADRA ČR

V době, kdy vychází tento článek, ještě zdaleka nejsou povodně, které zasáhly desítky obcí a poničily infrastrukturu, majetky a vzaly životy lidem, u konce.

Koordinační zázemí

Pomoc organizace ADRA se postupně soustředila především na Ostravsko, Bohumínsko a Krnovsko. Částka vybraná ve veřejné sbírce SOS ADRA Povodně 2024 přesáhla 60 milionů korun. Děkujeme, že mezi více než

13 000 dárci jste byli i mnozí z vás. Vážíme si toho.

Monitoring proběhl ve více než 1 100 domácnostech s cílem připravit objektivní podklady pro výplatu finanční podpory lidem.

Dobrovolníci v Bohumíně

Více než 2 100 dobrovolníků a dobrovolnic ADRA se zapojilo do praktické formy pomoci: vyklízení bahna a poškozených věcí v silně zasažených domácnostech, u starších osob či zvláště potřebných lidí.

Součástí pomoci byla i materiální pomoc lidem, která zahrnovala distribuci potravin, pitné vody, drogistických a čistících prostředků v objemu 50 palet a také 350 vysoušečů.

Děkujeme členům sborů, kazatelům, dobrovolníkům, koordinátorům, kteří přidali „ruku k dílu“, aby lidem pomohli v těžkých chvílích života a dali jim naději, že bude zase lépe.

„Přijeli jsme pomoci, protože jsme v roce 2010 byli také zaplaveni. Bylo nám pomoheno, tak jsme teď tady.“ Dobrovolník cca 55 let, Krnov

„Přála bych si, aby bylo možné nahrávat ty telefonáty lidí, kteří nám dojatí děkují za pomoc našich dobrovolníků. Opravdu bych si přála to pustit všem,

kterí se podílejí na tom, že můžeme pomáhat tam, kde je to potřeba.” Michaela Šrubařová, koordinátorka dobrovolníků ADRA, Krnov

Dobrovolníci
v Krnově

„Dobrovolníci tu byli za chvíli potom, co opadla voda. Musím říct, že byli neuvěřitelně šikovní. Já bych jim chtěl opravdu poděkovat. Hned jak tohle šílenství skončí, taky pošlu peníze na pomoc. To bylo přesně to, co jsme potřebovali. Nečekal bych, že ještě existuje taková solidarita. Tak šikovní lidi jsem už dlouho neviděl. Člověk si to uvědomí, až když je na dně. Tady se ukázalo, že když je nejhůř, najdou se lidé, kteří vám pomohou. Vážím si toho.“ Stanislav Dlouhý, příjemce pomoci, Ostrava-Svinov

Předávka
vysoušečů
v Krnově

Zpráva z výboru Česko-Slovenské unie

David Čančík, tajemník ČSU CASD

V neděli 22. září 2024 proběhlo druhé zasedání výboru Česko-Slovenské unie (VČSU) Církve adventistů sedmého dne.

Administrativní rozhodnutí

- **Finanční komise**

VČSU jmenoval 12 členů Finanční komise ČSU na období 2024–2029. Úkolem této komise je dohlížet na přípravu a čerpání rozpočtu, stanovení mezd a další hospodářská témata církve.

Výstupy z konference ČSU – průběžná zpráva

- Na platformě koordinačního výboru mládeže proběhla diskuse o tom, jak mladým lidem více otevřít službu v církvi (Bohu) i v neduchovenských oblastech.
- Ředitel ATI byl osloven, aby v rámci katedry spirituality škola připravila metodický materiál o obsahu (smyslu) modlitebního týdne. Prostřednictvím nakladatelství Advent-Orion, spol. s r.o., budeme zároveň pokračovat v překladu textu

připravovaného pro tuto příležitost Generální konferenci.

- Unijní rada se rozhodla nechat přeložit velmi dobrý materiál k tématu LGBTQ+ připravený Severoamerickou divizí naší církve.

Služební poměr (PDS)

VČSU byl informován o tom, že potřebné dokumenty k zavedení služebního poměru pro duchovenské pracovníky v církvi jsou připraveny. Jedná se o tyto dokumenty:

- Žádost o přijetí do služebního poměru.
- Žádost o ukončení služebního poměru.
- Služební smlouva.
- Dekret o ustanovení do funkce.
- Mzdový výměr.

Příručka duchovenské služby je schválena VČSU již od 28. 1. 2024. Disciplinární řád byl schválen VČSU dne 26. 2. 2024.

Personální rozhodnutí a informace

- **Koordinátoři oddělení při ČSU**
VČSU jmenoval některé koordinátory oddělení při ČSU. Koordinací ostatních pak pověřil administrativu ČSU, a to do příštího zasedání.

Koordinátoři oddělení při ČSU

○ Oddělení dětí	Tomáš Špác
○ Oddělení DSŠ	Lýdia Grešová
○ Oddělení mládeže	administrátor ČSU
○ Oddělení ASR	administrátor ČSU
○ 50+	(jedná se o součást ASR),
zodpovědnost – Miroslav Starý
○ Služba žen	(jedná se o součást ASR),
zodpovědnost – administrátor ČSU
○ Oddělení osobní služby (misie)	administrátor ČSU
○ SKK	(jedná se o součást oddělení osobní služby)
zodpovědnost za ČR – Daniel Dobeš
zodpovědnost za SR – František Kolesár
○ Oddělení zdraví	administrátor ČSU

• Delegáti na zasedání GK v roce 2025

VČSU rozhodl o vyslání delegátů za ČSU na zasedání Generální konference, která se bude konat 3.–12. července 2025 v St. Louis, Missouri, USA, v tomto složení:

Předseda ČSU: Peter Čík

ČSU: David Čančík, Oldřich Svoboda

ČS: Šárka Stašová, Jiří Komárek

MSS: Lukáš Jureček, Tomáš Kašpar

SZ: Ján Šolc, Martin Turčan

• Historik církve

VČSU byl informován o tom, že bratr Adam Hubáček se bude věnovat mapování historie a záznamu vzpomínek (příběhů) pamětníků CASD v České a Slovenské republice. Jeho

činnost zastřeší ATI, kde bude mít úvazek na katedře historie.

Hospodářské rozhodnutí

• Nový zákon (NZ) s přílohami

VČSU odsouhlasil účelovou finanční půjčku pro nakladatelství Advent-Orion, spol. s r.o., ČR, které za ni nakoupí od České biblické společnosti 15 000 ks Nového zákona (v překladu Slovo na cestu) s adventistickými přílohami. Tyto NZ pak budou k dispozici sborům a sdružením v ceně 50 Kč za kus.

Příští setkání VČSU se uskuteční 24. listopadu 2024.

Nový ročník studia teologie

Marek Harastej, ředitel Adventistického teologického institutu

Adventistický teologický institut otevřel nový ročník kombinovaného studia adventistické teologie.

Nový studijní běh je otevírán každé dva roky. V roce 2020 jsme měli 18 a v roce 2022 14 nových studentů. Tento rok jsme přijali ke studiu 31 nových studentů a radujeme se z největšího počtu studentů ročníku za poslední roky. Společně se studenty z vyšších ročníků

tak máme celkově 59 aktivních studentů.

Jsme vděční nejen za počet studentů, ale i za jejich pestrost. Přicházejí ze všech sdružení naší unie: 18 studentů je z Moravskoslezského sdružení, 11 z Českého sdružení a 2 ze Slovenského sdružení; 24 z nich jsou muži a žen je 7. Nejstaršímu je 65 let a nejmladším 20 let. Někteří z nich se považují více za prakticky zaměřené, jiní spíše za studijnější typy. Někteří jsou teologicky více konzervativnější, jiní liberálnější. Pocházejí z různých sborů po celé naší unii a jsou mezi nimi vysokoškolská studentka, podnikatelé, řemeslníci, zaměstnanci, učitelé i jeden lékař.

Studenti
1. ročníku

Rovněž jejich plány se liší. Někteří vážně uvažují o kazatelské práci, jiní o kaplanské a další chtějí zůstat laiky, ale svým získaným vzděláním chtějí obohacovat sbory, ve kterých působí. Všechny ale spojuje ochota investovat svůj čas a úsilí, aby lépe poznali našeho Spasitele a dovedli získat znalosti

i dovednosti, které by jim umožnily mu lépe sloužit. Jsme Bohu velice vděční za tyto sestry a bratry. Pokud s námi sdílíte tuto vděčnost, můžete se za ně modlit. Studium teologie není jednoduché a nepřítel spasení se bude snažit jim jejich snahu znepříjemnit. Vaše modlitby jim mohou být oporou a pomocí.

Studenti
3. ročníku

Studijní biblický týden ATI

Marek Harastej, ředitel Adventistického teologického institutu

Adventistický teologický institut pořádal toto léto již svůj druhý Studijní biblický týden. Hostem byl tentokrát americký adventistický systematický teolog John C. Peckham.

Bratr Peckham vyučuje na Andrewsově univerzitě a je redaktorem časopisu Adventist Review. Především je ale jedním z nejplodnějších současných adventistických

autorů. Navíc je respektován i za hranicemi naší církve. Vydal již devět knih, poslední mu v USA vyšla krátce před příjezdem na náš biblický týden. Další z nich, **Bůh s námi** (Úvod do adventistické teologie), jsme také k příležitosti tohoto studijního týdne vydali ve spolupráci s nakladatelstvím Advent-Orion.

Téma celého týdne zřetelně vystihoval samotný název – Charakter Boha, který je s námi.

Postupně jsme se pak zabývali Boží vševědoudností, všemohoudností, jeho láskou, svobodnou vůlí člověka a dalšími tématy. Byla to hluboká, ale pozitivě promyšlená témata, která vždy vycházela z biblického textu. Měli jsme možnost také nahlédnout i do teologických a filozofických souvislostí řady témat a otevřeně o věcech diskutovat.

Kniha, která byla při této příležitosti vydána, je k dispozici všem zájemcům díky distribuční síti nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o. ATI rovněž dá k dispozici všechny nahrávky z celého týdne.

A pokud máte zájem o hlubší ponor, tak vás již předem zveme na Studijní biblický týden v roce 2025, jehož hostem bude viceprezident BRI Frank M. Hasel a tématem týdne bude hermeneutika (výklad Bible).

Církev, o které sním

Václav Vondrášek, kazatel Českého sdružení CASD

Dostal jsem zajímavé zadání, o kterém jsem dlouho přemýšlel. Církev mám rád a v mém životě vždycky hrála a hraje roli mé druhé rodiny, ve které jsem potkal ty nejkrásnější (i když ne bezchybné) lidi svého života.

Pamatuji si na to, jak jsme před 40 lety přišli do církve – krátce v Příbrami a později v Českých Budějovicích. Od začátku jsme cítili laskavý, nevtíravý zájem, který měl své praktické projevy. Stali jsme se součástí živého společenství, které nás

přijalo mezi sebe. Rád říkávám, že českobudějovický sbor byla sice „konzerva z trojky plechu“ – rozuměj velmi konzervativní prostředí –, ale plná lásky a přijetí. Když můj tatínek jako můj chlapecký vzor v mých očích selhával (což je v pubertě běžné), díky církvi jsem měl jiné chlap-

Díky církvi jsem měl jiné chlapecké vzory v místním sboru, na které dodnes s úctou a obdivem vzpomínám.

ské vzory v místním sboru, na které dodnes s úctou a obdivem vzpomínám.

Právě v tomto sboru jsme začali chodit na dětské „sladké besídky“, do dětských sobotních školek (dodnes znám

některé „zlaté verše“), později jsme se stali součástí mládeže sboru, což byly letní mládežnické „vodácké“ dovolené, sportovní setkání ve stolním tenise, páteční setkávání nad Biblí, návštěva církevních akcí pro mládež.

Nelze nevzpomenout pozdější stavbu českobudějovické modlitebny, kde jsme byli plní nadšení z možnosti postavit si vlastní sbor, dělat společně

něco velkého. Nikdy nepřestanu být Bohu vděčný za tolik dobrého, co jsem v církvi mohl prožít a co mě zásadně formovalo a inspirovalo a ukotvilo do mého života. Jak říká moje

maminka, naše církev má spoustu problémů a chyb, ale „naučila nás milovat Pána Boha a jeho slovo“ a za to jí nikdy nepřestaneme jako rodina být vděční.

No ale „snít o něčem“ také znamená, že realita je dneska někde jinde. My ale máme naším Bohem daný vyšší cíl, ke kterému musíme vždy směřovat – i když jej tady na zemi nikdy nedosáhneme.

Církev má spoustu problémů a chyb ale „naučila nás milovat Pána Boha a jeho slovo“ a za to jí nikdy nepřestanu být vděčný.

Když hovořím o smysluplné církvi, pro mě to vždycky byl místní sbor jako pilíř, na kterém církev stojí. Veškerá administrativa a nejrůznější výbory i církevní oddělení jsem vždycky vnímal jako „nutné zlo“ – jako nutné lešení k tomu, aby pevně stál a obstál zdravý sbor. Protože sbor je vždycky v té první živé linii a administrativní vedení církve je spíše za větrem, jeho posláním je pomáhat sborům, které jsou v tomto světě povolány sloužit a být inspirativním povzbuzujícím zázemím.

To první ve sboru, o němž sním, je setkání s lidmi, které do sboru přivedlo setkání s živým Ježíšem, jenž si je získal svou dobrotou, milostí, moudrostí a trpělivostí. A tímto setkáním se jim postupně mění život k lepšímu. Sbor jako místo, kde lidi nespojuje pouhý zvyk nebo neschopnost najít si v sobotu nějaký jiný program. Sbor, který v žádném případě není sborem nafoukaných dokonalých, kteří přece dobře „vědí“, jak je to s tím světem vše „špatné“. Sbor má být naopak místem, kde lidé mohou prožívat bezpodmínečné přijetí proto, že každý z těch členů prožil podobné přijetí od nebeského Otce. A tak tuhle nezaslouženou milost posílá dál ostatním. Sbor jako bezpečné místo „za větrem“ ve světě, kde to někdy tak moc fouká.

Sbor, kde tím nejpodstatnějším programem a účelem je prožít Boží dotek, aktuální inspiraci z Písma. Sbor jako společenství, kde využíváme možnost Boha chválit, kde se povzbuzujeme a motivujeme k životu s živým Bohem – a cokoliv nám v takovém životě brání, s lehkostí opustíme jako nepotřebné harampádie. A naopak – cokoliv nás k Bohu přibližuje, to uděláme hned od příští soboty. Sbor, ve kterém nejsou otázky, které se nepokládají – být někdy musíme unést otazník bez odpovědi...

Sbor, který v žádném případě není bez problémů a někdy i bez konfliktů, jako v každé zdravé rodině, ale kde to lidé vždycky myslí dobře, jen se někdy navzájem minou. Ale nepřestávají k sobě hledat cesty, protože Ježíš také jde za zatoulanou ovečkou. Rodina sboru, odkud mohu pokaždé svobodně odejít, ale celou dobu budu vědět, že se tam za mě modlí a mám tam vždy otevřenou náruč, kdybych se chtěl někdy vrátit.

Sbor, kde má své místo starší sestra se svými zdravotními problémy, rodiče trpící syndromem prázdného hnízda, chlapi v krizi středního věku, unavení mladí rodiče s malými dětmi a počínajícími kariérami, precitlivělí mládežníci, ale i malé děti, které se těší každou sobotu na bonbón či pohlazení po vlasech od někoho staršího. Sborové společenství jako místo, kam se přichází sdílet radost ze života i společně plakat, když je život krutý a nespravedlivý. Kde Bůh skrze své děti přijímá, objímá, kárá, inspiruje, dává novou chuť a sílu do života to nevzdat a vrátit se na barikádu života.

Sbor, ve kterém každý člen patří do nějaké domácí modlitebny a studijní skupinky, která se pravidelně schází během týdne. Ve skupince, která je bezpečným přístavem a prostorem pro hluboké vztahy, prostor, kam rádi chodí naši hledající kamarádi, známí a sousedé.

Sbor, ve kterém lidé prakticky slouží svému okolí, kde se stále něco děje, který má program, který pomáhá nejen poznávat Boha a žít s ním, ale díky kterému je tento svět lepší, přívětivější a laskavější. Smysluplná církev má sbory, které jsou „dobrovolnickým centrem“, kde lidé – věřící i nevěřící – mohou prožívat radost ze služby svému okolí. Sbor, který bude spojovat všechny aktivní lidi (věřící i nevěřící), který bude inspirovat k smysluplnějšímu

životu díky přinášení různých diskusních témat, kolem nichž se vytvoří komunita lidí, která se zná, má se ráda a drží při sobě.

Sbor jako místo, kde je prostě dobře. Kde je nejen zdravá hledající teologie, ale díky dobré teologii jsou i zdravé vztahy. Kde se nám společně rodí děti, prožíváme své mládí, produktivní věk i stáří – a kde nakonec doprovázíme rakve našich nejmladších z rodiny i kamarádů, se kterými si říkáme na shledanou v plném vědomí významu toho slova. Sbor, kde prožijeme už tady a teď malou ochutnávku nebe.

Záblesky života takového sboru jsem už mnohokrát prožil a znovu čas od času zažívám a moc za to díky! Nevím, kdyby takový „ideální“ sbor existoval, jestli bych to tam nekazil... Ale myšlenka, že Bůh je ochotný „psát i na křivých řádcích našich životů“, a také mého života, mi vlévá obrovskou naději do budoucnosti.

To první ve sboru,
je setkání s lidmi,
které do sboru
přivedlo setkání
s živým Ježíšem.
Sbor je místo, kde
je prostě dobře.

Gerlachovský zbor oslávil 100. výročie svojho založenia

Ján Hroboň, zbor Gerlachov

V sobotu 28. septembra 2024 sa pod Tatrami niesla zamračená obloha s občasným dažďom, ale počasie nedokázalo pokaziť slávnostnú atmosféru, ktorá naplnila všetkých účastníkov jubilejnej bohoslužby v hoteli Spolcentrum vo Svite. Oslava 100. výročia založenia gerlachovského zboru bola dôkazom trvalej viery a spoločenstva, ktoré pretrváva už celé storočie.

Zbor v Gerlachove sa už od svojich prvých dní stal centrom duchovného stretávania bratov a sestier z celého regiónu. V predvojnovom období hostil aj tri zjazdy mládeže Česko-

-Slovenskej únie Cirkvi adventistov siedmeho dňa. Vďaka blízkosti Vysokých Tatier sa zbor stal internacionálnym miestom, kam počas letnej turistickej sezóny prichádzali veriaci nielen z blízkeho zahraničia, ale aj z Euro-Africkej divízie, a dokonca z Generálnej konferencie celosvetovej cirkvi.

Atmosféra medzinárodného spoločenstva ožila aj počas tohto jubilea, kedy sa stretli veriaci od Michaloviec až po Bratislavu. Niektorí prišli aj z Moravy a Čiech, aby sa pripojili k oslave. Znovu sa stretli priatelia a rovesníci, ktorých spojila spoločná viera, a hoci čas zmenil ich zovňajšok, iskra v očiach

a radosť v srdciach zostali rovnaké. Pestrý program plný sólových vystúpení, duet a zborových piesní, na ktorom sa podieľal aj spriatelnený zbor z Košíc, bol prejavom vďaky a oslavy Božej lásky a milosti.

Na slávnosti nechýbali ani bývalí kazatelia zboru a bratia z vedenia Slovenského združenia CASD, vrátane predsedu Česko-Slovenskej únie, brata Petra Číka. Vo svojom príhovore vyzdvihol dôležitosť úplného odovzdania sa Ježišovi Kristovi cez vieru a znovuzrodenie Duchom Svätým. Jeho poslanstvo pripomínalo záchranu prostredníctvom pohľadu viery na Krista vyvýšeného na kríži, ako to bolo symbolizované Mojžišom počas putovania Izraelitov na púšti medeným hadom (4Moj 21,4-9; Ján 3,5-6.14-16).

Záver oslavy patril piesni „Svitá“ zo zlatého fondu zborových piesní a Áronovskému požehnaniu celému zhromaždeniu všetkými zúčastnenými kazateľmi. Počas celej oslavy panovala vďačnosť za minulosť aj nádej pre budúcnosť.

História zboru v Gerlachove sa začala, keď prví dvaja priekopníci odcestovali do Ameriky za prácou. Po návrate v rokoch 1909 – 1911 priniesli so sebou nielen zárobky, ale predovšetkým vieru

v Boha a nádej na skorý druhý príchod Ježiša Krista. Ich nadšenie a úsilie rozsievalo Božie semienka pravdy, ktoré v priebehu storočia priniesli bohatú úrodu.

Dnes je pred nami výzva, aby sme pokračovali v ich diele a šíрили svetlo pravdy do okolitých dolín a hôr, tak ako to bolo túžbou zboru pred viac ako šesťdesiatimi rokmi, keď sa v roku 1959 oslavovalo 35. výročie: „*Áno, Hospodin učinil s nami veľké veci, a preto sme sa radovali!*“ (Žalm 126,3) *Vás všetkých, ktorí milujete Gerlachov, prosíme, modlite sa, aby tu dielo Božie ďalej rástlo, stále rozmáhalo sa, by v jeho celom okolí pochodeň pravdy rozsvietila sa, by svetlo preniklo do dolín a hôr. O to usiluje a prosí gerlachovský zbor!*“

História a súčasnosť zboru CASD Gerlachov

Daniel Márföldi, tajomník SZ CASD

V roku 1904 odchádza Ján Gánovský z obce Gerlachov za prácou do USA. Tam sa dozvedá o biblických prednáškach, kde sa okrem iných tém hovorí aj o sobote ako dni odpočinku. Brat Gánovský je prednáškami veľmi oslovený, najmä príjemným spoločenstvom veriacich a naplnenými biblickými prorocत्वami. Zkrátka sa rozhodne pre krst. Po návrate domov túži podeliť sa o nové a hlbšie poznanie Biblie. Michal Gánovský, jeho menovec, sa približne v rovnakom čase vracia z USA, kde sa stal baptistom. Spoločne horlivo diskutujú o biblických pravdách. Michal dostáva od Boha zvláštne

potvrdenie v otázke dňa odpočinku a necháva sa pokrstiť.

Obaja bratia s nadšením šíria biblické posolstvo a v roku 1924 je v Gerlachove založený zbor, ktorý má 6 členov. O päť rokov neskôr má zbor už 13 členov a v roku 1930 sú na základe biblických prednášok brata Zigmunda pokrstení ďalší členovia. V roku 1938 sa s veľkým elánom začína stavba modlitebne, ktorá je však prerušená z dôvodu zákazu činnosti cirkvi počas 2. svetovej vojny.

Počas vojny sa zbor schádza po skupinkách v dome brata Mlynára a v iných domácnostiach, no hlavne v Božom chráme prírody. Po skončení vojny a obnovení činnosti cirkvi sa v stavbe pokračuje. Vďaka neúnavnej práci členov zboru a kazateľa brata Štrbu je modlitebňa v nasledujúcom roku dokončená a posvätená na bohoslužobné účely.

Vďaka neustálej práci kazateľov zbor naďalej rastie. Stáva sa miestom, kde sa často stretávajú členovia cirkvi z blízkeho aj širokého okolia. V roku 1952 je činnosť cirkvi opäť zakázaná na štyri roky. Ani v tomto období zbor neprestáva rásť a Večera Pánova sa vykonáva po skupinkách vo večerných hodinách.

V roku 1975 sa začína prestavba modlitebne, pretože jej priestory už nepostačujú pre väčšie zhromaždenia. O rok neskôr je slávnostne otvorená a v tejto podobe slúži dodnes. Zbor sa stal miestom mnohých podujatí a cenných návštev zo zahraničia.

V roku 1983 mládež prvýkrát organizuje výstup na Východnú Vysokú, z čoho sa postupne stáva obľúbená celoslovenská akcia. Po Nežnej revolúcii v roku 1989 začína svoju činnosť spevácka skupina Advent, ktorá šíri evanjelium na mnohých podujatiach v okolí.

V Gerlachove sa zakladá aj prvý oddiel Klubu Prieskumník-Pathfinder na Slovensku a organizujú sa stretnutia Klubu zdravia. Zbor sa tiež zapája do misijného projektu NET '98, kde prednáša brat Nelson z Andrewsovej univerzity v USA. Po projekte sa pokračuje

v sériách biblických prednášok, ktoré prinášajú dva krsty nových priateľov.

V posledných rokoch sa v zbore intenzívnila modlitebná činnosť. Pravidelne sa zapájame do akcie „Desať dní modlitieb“ na začiatku každého roka a schádzame sa na spoločných modlitbách spojených so štúdiom Písma a kníh Ducha prorockého. Založili sme tiež Dobrocentrum ADRA, ktoré pôsobí v širokom okolí. Napriek odchodu niektorých členov sa zbor teší z krstov mladých ľudí, ktorí oživia zborový život a prispievajú aj k mimozborovej činnosti.

Tešíme sa z krásneho spoločenstva, ktoré vždy rado privíta každú návštevu, či už zblízka alebo zďaleka.

Kazatelia a biblickí pracovníci zboru Gerlachov 1924 – 2024

br. Bischoff

br. Geier

br. Mokry

br. Rusňok

br. Tobiáš Zigmund

br. Ján Broda

br. Gehan

br. Ján Lichý

br. Jozef Štrba

br. Ondrej Dobrota

br. Ján Žurek

br. Ján Kaba

br. Pavel Styk

br. Štefan Biro

br. Ludovít Turcer

br. Štefan Hornák

br. Ján Nikerle

br. Michal Hreňo

br. Peter Hanák,

br. Jozef Plachý

br. Milan Uhrin, (br. Rado Šopon, br. Ján Chovan)

br. Jozef Kopilec

br. Jozef Pist (br. Dušan Kováčik, br. Jaroslav Bielik)

br. Milenko Vučetić

Chci být lidem blízko a naslouchat jim

Rozhovor s Peterem Číkem,
novým předsedou Česko-Slovenské unie CASD

***Jak se kluk ze Slovenska ocitne
v Praze? Řekni nám něco o sobě.***

V Praze jsem se ocitl až ve svých 20 letech kvůli studiu na tehdejší Komen-ského evangelické bohoslovecké fakultě. Původně pocházím z jižní části Slovenska, z Lučence. Spousta starousedlíků zde má maďarské kořeny a stejně to bylo i s naší rodinou. Do věku tří let jsem mluvil pouze maďarsky. Od školky už to byla i slovenština a na vysoké čeština. V Lučenci jsem prožil dětství a dospívání společně se starší sestrou Agnesou, která, podobně jako moje mamka, vystudovala hudbu

na konzervatoři a je učitelkou hry na klavír. Bydlí se svojí rodinou v Košicích. Moji rodiče již nežijí.

***Ty nejsi adventistou od narození.
Jak se stalo, že jsi uvěřil a stal se
členem církve?***

Jako dítě jsem byl formálně pokřtěný v Evangelické reformované církvi. Moji rodiče nebyli aktivními křesťany ani nenavštěvovali bohoslužebná shromáždění. V dětství jsem měl velmi blízko k dědovi, který měl živý vztah s Pánem Bohem, byl aktivním členem Evangelické reformované církve, občas zde i kázal a byl presbyterem. To on mne v předškolním věku seznamoval s biblickými příběhy a naučil také modlitbu Páně. Poté přišlo období, kdy jsem se navenek nijak nezajímal o Bibli ani o křesťanství, ale uvnitř jsem cítil, že mi něco chybí. Nějaký pevný bod, jistota. Důležitý zlom v mém životě se odehrál v průběhu dvouleté vojenské služby v Kynšperku n. Ohří. Bylo to setkání s jedním vojínem, členem naší církve, Jiřím Bauerem. Jeho svědectví, zapůjčení Bible a knih Ellen Whiteové mě tak silně oslovilo, že jsem uvěřil a přijal Krista za svého Spasitele.

Proč ses rozhodl studovat Evangelickou teologickou fakultu?

Po mém obrácení jsem toužil po hlubším poznání Božího slova a chtěl jsem studovat teologii. Protože jsem byl pokřtěný v Evangelické reformované církvi, dostal jsem od faráře potřebné doporučení a mohl jít absolvovat přijímací zkoušky. Na školu jsem byl následně přijat a po ukončení vojenské služby jsem mohl hned nastoupit ke studiu. Musím k tomu ale dodat, že v té době jsem již byl vnitřně nasměrován do prostředí Církve adventistů sedmého dne a pravidelně jsem navštěvoval sobotní bohoslužby ve sboru v Praze-Libni.

Proč ses rozhodl stát se kazatelem?

V průběhu studia, ke konci druhého semestru, jsem konvertoval, byl pokřtěn a stal se členem naší církve. Ve studiu bylo dále možné pokračovat jen za předpokladu, že mi vysílající církev k tomu dá doporučení. Vedení církve se rozhodlo, že mne podpoří ve studiu na fakultě, a navíc mi umožnilo studovat adventistický dálkový teologický seminář v Praze. Jsem vděčný Bohu, že jsem nakonec mohl absolvovat obě školy. V průběhu dalších studijních let na fakultě i v rámci stipendia v Basileji a Londýně ve mně dozrávala touha sloužit jako kazatel a věnovat svůj život této smysluplné službě. V té době mě oslovil předseda Českého sdružení, bratr Kysílko, abych nastoupil do kazatelské služby. Pozvání ke službě jsme přijali již společně s manželkou.

Jak ses poznal se svou manželkou?

S Lenkou jsme se poprvé potkali na unijním víkendovém setkání mládeže v Praze a brzy nato na mládežnické akci v Trutnově, po které jsme navázali bližší vztah. Od začátku jsme měli k sobě blízko, sdíleli společné hodnoty a do roka jsme se vzali. Moc si vážím toho, že přijala nelehké poslání být manželkou kazatele a procházet všemi

výzvami, které kazatelská služba přináší. Šťastné manželství prožíváme již 34 let.

Vím, že máš jednoho syna. Jak se mu daří?

Syn David studuje informatiku a před několika týdny se rozhodl, že se bude věnovat i teologii. Nastoupil k dálkovému studiu na náš Adventistický teologický institut. Ve sboru vykonává služebnost tajemníka.

Ty církvi sloužíš v různých administrativních služebnostech již mnoho let. Stále tě to „baví“?

Služba ve sborech, ke které jsem byl povolán jako kazatel, mi byla blízká. Ale i v administrativních služebnostech nalézám mnoho příležitostí pro osobní setkávání a sdílení s lidmi. Jak v církvi, tak i mimo ni. Proto mě to baví. Většinu času trávím na různých pracovních setkáních, služebních cestách jak v rámci naší unie, tak v zahraničí. Být administrátorem neznamená sedět pouze v kanceláři, je to služba pestrá, i když agendě v kanceláři se musím také patřičně věnovat.

Církev není v úplně dobré kondici. Je často názorově i teologicky rozdělená. S jakou vizí vstupuješ do role předsedy? Čeho bys rád v průběhu pěti let dosáhl?

Církev v průběhu své historie téměř nikdy nebyla v dobré kondici. Už v novozákonní době tomu tak bylo. Když čteme dopisy apoštolů různým sborům, tak se z nich dovídáme o mnohých zápasech, kterými církev procházela. Podobným výzvám čelíme i v dnešní době. Do služebnosti předsedy jsem vstoupil se stejnou touhou, jako tomu bylo při vstupu do kazatelské služby, to znamená být lidem blízko, naslouchat jim, porozumět

jejich situaci, modlit se a společně hledat Boží cestu na základě principů Božího slova.

A čeho bych rád dosáhl? Toho, co sám dosáhnout nikdy nemohu, co lze dosáhnout jen v Boží moci a ve vzájemném láskyplném společenství – „až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti... Budme pravdiví v lásce, ať ve všem dorůstáme v Krista“ (Ef 4,13.15).

Co našemu společenství nejvíce chybí. Kde ho nejvíce tlačí bota?

Z Boží milosti jsme byli pověřeni hlásat věčné evangelium v závěru lidských dějin. Vyznáváme, že Kristus je jediným základem, který byl položen a na kterém se dá stavět smysluplný život. Není žádného jiného jména, ve kterém bychom mohli být spaseni. Boží slovo je jediným měřítkem života víry. To nezní moc dobře v sekulární společnosti, která je nastavena úplně jinak, která již rezignovala na hledání univerzální pravdy a trvale platných principů. Lidé obecně vyznávají jiné hodnoty. Trendy v duchu liberalismu, individualismu a pluralismu měly v některých ohledech velice pozitivní dopad na společnost, nicméně převládá i jejich negativní vliv, který se žel projevuje také v naší církvi.

Co lze udělat pro změnu k lepšímu?

Nestačí mít jedinečné poselství. Velikou výzvou pro církev je, aby naše poselství bylo oslovujícím poselstvím. To se děje za předpokladu, že bude pro lidi srozumitelné, bude řečeno v jejich jazyce a prostředky, které se dnes používají. Ale ani tohle nestačí. Můžeme mít jedinečné poselství a být připraveni jej srozumitelně podat, ale pokud nejsme v kontaktu s lidmi, nezajímáme se o jejich potřeby a zijeme v uzavřeném

prostředí naší církve, tak je nemůžeme oslovit.

Mladí lidé se někdy necítí dobře a odcházejí. Jak nechat proběhnout generační změnu tak, aby byla úspěšná?

Obvykle mladí lidé odpovídají na tuto otázku tím, že se setkávají v církvi s pokřtěncem. Jsou jiní na „jevišti“, kde jsou vidět, a jiní ve svém soukromí a domovech. Herectví v církvi mladé lidi odrazuje. Mnozí z mladých lidí touží po autenticitě a opravdovosti, a když ji nenajdou ve svých domovech nebo v církvi, tak hledají jinde. Je jim mnohem bližší člověk, který si nehraje na dokonalého, přizná si svá selhání, nepřetvařuje se a upřímně zápasí o změnu ve svém životě. Rozhodně je nepřitahuje sbor, kde převládá formalismus, zkosnatělost a neschopnost reagovat na nové výzvy.

Průkopníci adventistického hnutí byli mladí lidé, kteří byli obrácení křesťané a nadšení pro zvěstování evangelia. Pán Bůh jim otevřel možnosti, aby se naplno mohla projevit jejich služba. Dejme mladým lidem prostor pro jejich službu. Budou ji dělat jiným způsobem, ale nebraňme jim v jejich kreativitě a místo umravňování budme připraveni jim naslouchat a porozumět.

Jaký máš oblíbený text?

Celé Písmo je pokladnicí, která nás obohacuje, povzbuzuje a motivuje. Jedním z biblických textů je i vyznání apoštola Pavla: „Jsem si jist, že ani smrt ani život, ani anděl ani mocnost, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná jiná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši našem Pánu“ (Ř 8,37–39).

Děkuji za rozhovor. — Vítězslav Chán

Bruslení na hraně

Ida Pencová, lektorka Etických dílen

Osmá bé, preventivní program o předsudcích. Vysvětlujeme si pojmy: „Předsudek je, že si na někoho uděláme názor podle toho, do jaké skupiny patří. Dřív, než ho osobně poznáme.“ Jako příklad pak uvádím to, že když jsem se na druhém stupni ZŠ nechala pokřtít a začala chodit do církve, nikdo z mých spolužáků se nezeptal: „Jak se ti to stalo?“, ale rovnou byli všichni hned hotoví s tím, že jsem divná.

Je to už ke konci hodiny, tak po tomto krátkém příběhu zazvoní na přestávku. V zadní lavici se zvedá ruka: „A jak se vám to teda stalo? Řeknete nám to?“ Celou přestávku pak mám možnost s dětmi sdílet svůj příběh, říct jim, co mě vedlo k tomu, že jsem uvěřila, a zodpovědět další řadu otázek o víře.

„To je úžasné!“ řekla mi na to jedna kamarádka, „takhle nějak si představuji, že by to mělo být. Vždyť děti přece víc než cokoli jiného potřebují slyšet evangelium.“

„Tos měla štěstí, že z toho není průšvih,“ řekla mi jiná kamarádka, „stačilo by, aby o tom jedno z těch dětí povykládalo doma a mohl z toho být pěkný cirkus.“

Myslím, že pravdu mají obě. Lektorské práci se věnuji už víc než deset let a za ty roky jsem slyšela nespočet názorů na to, jak by se to mělo dělat. Znáám lidi, kteří mi řekli, že nebudou lektorskou práci ve školách finančně podporovat, protože lektori ve školách nekážou evangelium. A znám lidi, kteří mě opakovaně varují, ať si ani na své osobní profily na sociálních sítích nedávám nic křesťanského, aby to neohrozilo mou práci ve školách.

Být lektorem-křesťanem přináší vždycky určité napětí. Pokud věříme tomu, co říká Bible, víme, že k opravdové změně života potřebujeme Boží

moc a že být „hodným člověkem“ nestačí. Na druhou stranu, kdo jiný než křesťané by měl ve školách mluvit o etice? Takže to ve výsledku je vždycky trochu bruslení na tenkém ledě.

Za ty roky praxe mi připadá, že atmosféra ve společnosti se mění. To, co dříve bylo radikální, je dnes mnohem stravitelnější. Například, když pro shrnutí etických principů použijeme verše z Bible, je to všeobecně přijímáno s naprostým klidem. Když jsme si toho všimli, zkusili jsme začít na biblické verše dávat větší důraz, takže si je třeba děti luští jako šifru. Vzniká tím větší prostor mluvit o biblických principech, a také lze dětem lépe propojit zásady etiky přímo s Biblií.

Některé děti se v našich programech setkají poprvé v životě s nějakým citátem z Bible. A často jsou to moc hezké „aha-momenty“. Nedávno jsme s pátáky rozebírali verš: „Odmítej zlo a konej dobro, hledej pokoj a usiluj o něj.“ Ukazovala jsem dětem, že abychom spolu mohli dobře vycházet, vedou k tomu právě kroky popsané v tomto citátu. Když se každý rozhodneme odmítnout

zlo (nebudeme si ubližovat, a když uvidíme někoho, že to dělá, řekneme mu, ať toho nechá), budeme konat dobro (pomáhat si, podporovat se...) a usilovat o to, aby byla dobrá atmosféra, tak se spolu budeme cítit lépe. Jeden žák se ptal: „A to máte z té Bible? Protože to je dobrý. Fakt, dobrý. Myslím, že tu Bibli by si měl někdy číst každý, i když třeba není věřící.“

Velkou příležitostí mluvit o víře jsou také životní příběhy. Nakonec, i proto jsem si troufla říct těm osmákům z úvodu, jak to s tou vírou mám já. Byla to moje zkušenost. Ne vždycky si to ale tak „sedne“, aby člověk mohl vyprávět svůj příběh. Mám proto opravdu radost z toho, že si školy objednávají programy o Janu A. Komenském. Jsou pro dnešní dobu velmi aktuální: Komenský ve svém životě zažil válku, epidemii, ztrátu blízkých..., takže děti všeho věku jeho příběh doslova hltají. Včetně toho, že svou sílu k překonání všech životních katastrof nacházel Komenský právě ve své víře. Děti pak sami zkusí „bloudit v labyrintu“ a hledat východiska pro své vlastní situace.

Je známo, že málokdo v naší zemi odevzdá život Bohu, když o něm slyší poprvé. Lidé u nás potřebují několik impulzů, než se rozhodnou pro Krista. Práci křesťanských lektorů chápou jako možnost dát dětem podnět, dobrou otázku, být jedním z takových impulzů. Pojetí lektorské práce jako „špiónské akce“, kdy pod záminkou vedení programu o kamarádech tam nějak musím vtlačit evangelium, mi připadá opravdu nešikovné, a naopak si myslím, že se to může stát impulzem přesně opačným, který mnoho dětí od víry spíše odradí. Neznám osobně žádného lektora nebo lektorku, kteří by tento přístup měli, nicméně pořád mám pocit, že část křesťanské veřejnosti tohle od lektorů trochu očekává.

Stále se vracím k verši z Matoušova evangelia: „*Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni Božími syny.*“ Přinášet pokoj. Tohle považuji za obrovsky důležitou službu, kterou lektoři ve školách dělají. Ukazujeme dětem praktické principy víry: rozhodnout se odpustit, mít k sobě navzájem úctu, být ohleduplný k druhým, nastavit si dobře své vlastní hranice a umět si říct o pomoc... neutíkat, ale stavět se k životu čelem. Rozhodnout se pro aktivitu a iniciativu. To je dnes tolik potřebné ve světě, kde je slovy jednoho patnáctiletého hochy „snazší rozhodnout se umřít, než rozhodnout se žít“.

A víte co? My tam hlavně přinášíme sebe. A i když nekážeme, nemějte vůbec pochybnosti o tom, že by vnímavější děti něco nevytušily...

Před pár lety mi přišla zpráva na jednu sociální síť zhruba ve znění: „Přemýšlím, co teď dál se životem, kam směřovat, přemýšlím o Bohu a o víře. Chtěl bych se o tom s vámi poradit, zdálo se mi už tehdy ve třídě, že důležité věci máte v životě dobře srovnané.“ Odkazoval se na nějaký rok v mém osobním lektorském pravěku a popravdě, ani jsem nechtěla pátrat, co se mnou zažil za program, protože vzpomínání na začátky může být někdy bolestné. Ale potěšilo mě, že to tehdy poznal. A že se po těch letech přišel poradit. Teď je pokřtěný a aktivně zapojený ve svém společenství.

Lektoři zažívají nejrůznější momenty: jedna moje kolegyně se nedávno na žádost jedné třídy o přestávce modlila, aby jim dobře dopadla písmečka z přírodáku. Vedeme dlouhé rozhovory ve sborovnách, občas dojde i na modlitbu za osobní věci. Když se ráno modlíme, aby s námi Bůh šel do školy, věřím, že jde. A já chci být připravena. Chci dobře udělat svou práci a chci se na lidské rovině potkat s konkrétními

děťmi a učiteli. Jdu tam, abych byla pro ně tam, kde zrovna jsou, a pomohla jim posunout se tam, kam potřebují. Někdy to znamená, že naučím prvňáky říkat: „Přestaň, mně se to nelíbí!“, když je někdo otravuje. Někdy to znamená modlit se s dítětem, které se cítí samo. Někdy to znamená přečíst si na lístečku, ve kterém je zabalena žiletka, vzkaz, že někdo chce přestat se sebekoškováním – a pomoci tomuto člověku udělat první kroky k nalezení skutečných řešení svých problémů. Někdy to znamená povzbudit učitele, že dělají svoji práci dobře a že to někdo vidí. A často to znamená ujistit různé staré děti, že jejich život stojí za to, aby se o něj občas trochu popraly.

V naší zemi máme výjimečnou situaci: jako křesťanští lektoři máme možnost chodit do škol v takové míře, jaká nemá obdoby v žádné jiné evropské zemi. Někdy na to zapomínáme, ale máme rozhodně za co být vděční. A já osobně si vážím každého lektora a každé lektorky, kteří se denně rozhodují do českého školství přinášet pokoj. Modlete se za nás, ať tahle milost vydrží.

Formujeme děti ke kladným hodnotám

Rozhovor s lektorem Etických dílen Stanislavem Slaninou
(sbor Č. Třebová)

Proč ses rozhodl pracovat pro Etické dílny?

Jako člověk, kterého posledních 12 let živí počítače, jsem toužil víc využít obdarování pro práci s dětmi a mladými lidmi. Když jsem se kolegům z našeho IT oddělení svěřil, že bych si rád snížil úvazek, abych mohl být učitelem, tak všichni propukli v obří smích. Necháпали, že to myslím vážně. Necháпали, proč by se měl člověk místo programování věnovat cizím dětem? Když jsem se pak od Romana Buchtela dozvěděl o programech Etických dílen, tak jsem si říkal, že to je super příležitost sloužit ve školách, aniž bych musel absolvovat roky studia a pak ještě trávil dlouhé hodiny tvorbou příprav na hodiny. Do všeho se mě snažili pečlivě zaučit.

Jaké jsou tvé první dojmy z práce s dětmi?

V Etických dílnách vás postupně zaškolení. Nejdřív jdete na ukázkový program. Tomu, co se dělá na školách, se neříká přednáška ani lekce, protože se tam snaží co nejvíc zapojovat samotné děti. Cílem je, aby děti téma nejen pochopily, ale také si ho alespoň trochu prožily. Už z té ukázkové lekce jsem pochopil, jak už to za ty roky mají hodně vyladěné, a bylo moc krásné vidět děti, jak spolupracují a jak jsou šťastné.

Začal jsem pracovat v září jeden den v týdnu a už i za tu dobu jsem zjistil, že jsou obrovské rozdíly ve školách a atmosféře ve třídách. Skoro si říkám, že v některých školách bych měl spíš já platit za to, že u nich ten program můžu mít. To když vám děkují učitelé i děti. Jindy je to mnohem náročnější a samozřejmě se projevuje i moje nezkušenost.

K těm prvním dojmům samozřejmě patří i samotný kolektiv lektorek a lektorů. V červnu jsem s nimi prožil několik dní na Sázavě a musím říct, že ač patří k různým denominacím, pociťoval jsem zvláštní jednotu. Každý z nás má jiné poznání, ale všichni jsme šli stejným směrem, a to na mě působilo velmi silně.

Máš nějaké cíle v této práci?

Můj cíl je působit dlouhodobě v několika školách v mém okolí, kam bych mohl dojíždět pravidelně a tvořit hlubší vztahy jak s dětmi, tak s učiteli. V každém programu zazní jeden biblický verš. Neříkám, že nosíme křesťanství do škol, ale nemyslím si, že by se to zase až tak moc lišilo od misijní práce.

Nedílnou součástí přípravy na program jsou modlitby za děti. Úplně mě dostalo, když mi jedna ze zaučujících lektorek řekla, že lektor je často první člověk, který se za tyto děti modlí, jinak nikoho ve svém okolí nemají. Někdy ve sboru slyším modlitby, „aby nás v tom našem sborečku bylo víc“, ale velmi zřídka slyším modlitby za to, aby se ty spousty lidí z našeho města nebo okresu potkali s živým Kristem. Věřím, že i přes ten krátký kontakt si i mě může Bůh použít, abych přiváděl i tyto jeho malé děti blíže k Božímu království.

Proč je důležité věnovat se dětem i v oblasti etiky?

Programy mají vést k zamyšlení nad tím, proč děláme to, co děláme. Jsou o životních tématech, kterým se třeba ve školách nebo v rodinách nevěnuje tolik prostoru. Navíc je i díky sociálním sítím, hrám a všudypřítomnému konzumu značně zkrácené to, jaké mají děti hodnoty a jak vnímají okolí a samy sebe. Programy jsou třeba o tom, jak spolu komunikovat, jak být dobrým kamarádem, jak mít dobré vztahy v rodině nebo o správném sebevědomí a vztahu k vlastnímu tělu. Dále jak zvládnout starosti se školou, svoje emoce, svoje peníze, svoji sexualitu nebo jak se orientovat v on-line světě. Je to prostě o životě, a když v tomto děti nasměrujeme dřív, než je nasměruje nějaká parta nebo oblíbený youtuber, tak půjdou spíš po zdravější a laskavější cestě životem. A o tom jsou tyto preventivní programy.

Ať ti Bůh dává moudrost i při budoucích setkáních. Děkuji za rozhovor.

— Vítězslav Chán

Příběh Farah

Trpěla jsem úpornou nemocí, která jako by nebrala konce. Dny se měnily v týdny a týdny v měsíce, ale mé tělo odmítalo najít úlevu od bolesti a utrpení. Lékaři ani léky neměly téměř žádný účinek, takže jsem se cítila bezmocná a zlomená. V nejtemnějších chvílích jsem se vroucně modlila za uzdravení a obnovu.

Nedávno jsem uprostřed své nemoci zažila sen tak živý, že mi připadal jako skutečnost.

V tomto snu jsem se ocitla na opuště-

Ježíš ke mně natáhl ruku a vyzval mě, abych kráčela s ním.

záblesk zářivého bílého světla a z nitra se vynořila postava plná milosti a lásky.

ném a temném místě. Odráželo mé vlastní zoufalství a beznaděj. Když jsem se snažila zorientovat, temnotu náhle pohltit

Prorok Ísa (Ježíš) stál přede mnou a vyzařoval božský soucit. Zdálo se, že už jen jeho přítomnost rozptýlí veškerou temnotu a strach. Hluboce se mi zadíval do očí a já jsem pocítila, jak mě zaplavil ohromující pocit pokoje a přijetí. Jemně se dotkl mé hlavy a začala se odehrávat zázračná proměna.

Když se jeho ruka dotkla mé hlavy, proud světla proudil z jeho dlaně do

mého těla a naplnil mou bytost. Bylo to, jako by mi žilami protékala teplá řeka léčivé energie, která s každým dalším okamžikem rozpouštěla bolest a trápení. V očích se mi zaleskly slzy vděčnosti, když jsem si uvědomila, že jsem uzdravována fyzicky i duchovně.

Při tomto posvátném setkání mi prorok Ísa (mír s ním) sdělil víc, než by se dalo vyjádřit slovy. Předal lásku, naději a nový směr. Bylo to, jako by mi říkal, že můj život má smysl, že mám cestu, kterou mám následovat, a že na své cestě nejsem sama.

Jak sen pokračoval, Ježíš ke mně natáhl ruku a vyzval mě, abych kráčela s ním. Povzbuzoval mě, abych následovala jeho cestu lásky, soucitu a služby druhým. Hlasem, který rezonoval hluboko v mém nitru, řekl: „Byla jsi uzdravena, nyní jdi a sdílej světlo, které jsi obdržela. Ať svítí na ostatní lidi, kteří jsou ztraceni v temnotě, stejně jako jsi kdysi byla ty.“

Probudila jsem se se slzami stékajícími po tvářích, sotva jsem byla schopna pochopit hluboký zážitek, který se mi právě odehrál ve snu. Hluboko v srdci jsem však věděla, že se stalo něco mimořádného. Nový smysl pro cíl a neochvějná víra nahradily nemoc, která mě tak dlouho omezovala.

Od toho dne se můj život proměnil. Přijala jsem učení proroka Ísy (mír s ním) a snažila se dále nést lásku a soucit. Na každém kroku jsem cítila jeho přítomnost, která mě vedla a dodávala mi sílu a odvahu čelit životním výzvám.

Stala jsem se živým svědectvím zářivé uzdravující síly víry a bezmezné lásky božské přítomnosti. Sdílením svého příběhu s ostatními jsem se stala majákem naděje pro ty, kteří se potýkají s vlastními zápasy. Uvědomila jsem si, že mé uzdravení není jen pro můj vlastní prospěch, ale že se dotýká

životů ostatních a nabízí jim útěchu a inspiraci.

Ve chvílích pochybností nebo nejistoty jsem zavírala oči a vzpomínala na onen sen – sen, kde temné místo proměnilo zářivé světlo, kde dotek proroka Ísy rozptýlil nemoc a kde jsem přijala povolání kráčet ve stopách lásky a soucitu.

Moje cesta uzdravení a proměny pokračuje a já jsem navždy vděčná za hluboké setkání, které změnilo můj život. Díky Alláhově milosti jsem našla své uzdravení, cíl a cestu, po které mám jít – cestu ozářenou světlem lásky, vedenou učením proroka Ísy (mír s námi) a požehnanou jeho přítomností.

Moje cesta uzdravení a proměny pokračuje a já jsem navždy vděčná za hluboké setkání, které změnilo můj život.

modlíme se za...

Špicberky a Jan Mayen

Pavel Novotný

Obyvatelstvo: 2 500 nestálých obyvatel, polárníků z Norska 72 %, z Ruska a Ukrajiny 16 % a odjinud 12 %.

Náboženství: (odhad podle Operation World) křesťané 67,7 %; nevěřící a ostatní 32,3 %.

Adventisté s. d.: Oficiálně žádní adventisté na Špicberkách a Jan Mayenu nejsou.

Špicberky leží v polovině cesty mezi Norskem a severním pólem. Přestože mají mnohem teplejší klima než jakékoliv jiné místo na srovnatelné zeměpisné šířce, životní podmínky jsou zde i tak drsné. Průměrná teplota v létě je 5 °C a v zimě -14 °C (severně od Ruska a Kanady jsou průměrné zimní teploty ve stejných zeměpisných šířkách o 20 °C nižší). Polární noc trvá na jihu souostroví 84 dní, na severu 128. Na Špicberkách žije víc ledních medvědů než lidí a největší suchozemský masožravec na světě je symbolem ostrovů. Barentsovo moře,

ve kterém Špicberky leží, je v létě domovem 20 miliónů ptáků. Většina z nich migruje, rybák obecný dokonce až do Antarktidy. Zřejmě pozůstatkem potopy světa byl objev ostatků dravého mořského ještěra, který měl podle odhadů na základě nálezů měřit skoro 15 metrů.

Dnes 60 % souostroví pokrývá ledevce, 30 % jsou holé skály, ale i tak pořád ještě zbývá 10 % porostlých vegetací. Na Špicberkách ostatně nejsou jenom arktické rostliny. Norská vláda spolu s Nadací pro globální biodiverzitu (Global Crop Diversity Trust) zřídila

skalní úkryt, kde jsou za stálé teploty pod bodem mrazu uchovávána semena všech známých rostlin světa. Jedná se o jakousi „archu“, pro případ světové katastrofy. Přírodní pohromy se ale nevyhýbají ani Špicberkám. V roce 2009 postihlo souostroví nejsilnější zemětřesení v dějinách Norska, které mělo sílu 6,5 stupně Richterovy škály.

Ostrovy objevili snad ve 12. století odvážní Vikingové a pro moderní věk znovu v roce 1596 nizozemský průzkumník Willem Barents. Od 17. století sloužily jako dočasná základna pro expedice z Anglie, Nizozemska, Dánska a Francie, které lovily velryby a mrože. Rusové se tu objevili na sklonku 17. století. Byli to lovci a jako první začali na Špicberkách zůstat i přes zimu, kdy mohli získat nejlepší kožešiny. V roce 1812, aby se zbavili nechtěné konkurence, Britové nemilosrdně zničili většinu ruského loďstva. Od začátku 20. století se zde těží uhlí a díky němu vzniklo trvalé osídlení. Od roku 1925 jsou Špicberky součástí Norska. Do světových médií se ostrovy dostaly o tři roky později, když severovýchodně odtud ztroskotala vzducholodě Italia, na jejíž palubě byl i český spisovatel František Běhounek.

Za 2. světové války vyhnali Němci ruské i norské obyvatelstvo a okupovali Špicberky sami. Sověti se po válce snažili dosáhnout společné norskosovětské suverenity. Když to Norsko v roce 1947 odmítlo a vstoupilo do NATO, Sověti se snažili udržet na ostrovech alespoň co nejpočetnější civilní personál. Občanů SSSR tu žilo dvakrát víc než Norů a celková populace byla i díky tomu vyšší než dnes, téměř 4 tisíce. V ruské hornické osadě Barentsburg měl SSSR dokonce i svůj konzulát. Nejsevernější diplomatickou misi světa převzalo později Rusko a funguje dodnes.

Po skončení studené války zůstaly na hlavním ostrově Spitzbergen asi 2,5 tisíce horníků, meteorologů a zaměstnanců turistického ruchu. Přestože odešla většina obyvatel bývalého SSSR, Rusové a Ukrajinci dodnes tvoří po Norech nejpočetnější komunitu. Svoji vědecko-výzkumnou stanici v Hornsundu na jihu hlavního ostrova mají i Poláci a už mnoho let na ní pracují týmy Čechů a Slováků. Nejnovější je čínská polární stanice Arktická Žlutá řeka v Ny-Ålesundu na severu.

Na Špicberkách
žije víc ledních
medvědů než lidí.

Na Špicberkách působí i polárníci ze Švédska, Dánska, Německa, a dokonce i z tropického Thajska. V Longyearbyenu tvoří Thajci po Norech největší etnickou skupinu. Čím dál častěji jsou na ostrovech k vidění turisté, jezdí sem i české cestovní kanceláře. Hlavní osada Longyearbyen už dnes závisí na turistice víc než na upadající těžbě uhlí. Občas tvoří část ostrovní populace i univerzitní studenti. Špicberské osady

mají také pověst jedněch z nejbezpečnějších míst na světě. Kriminalita tu prakticky neexistuje.

V ruských osadách Barentsburg a (dnes opuštěné)

Špicberské osady
mají také pověst
jedněch z nejbez-
pečnějších míst na
světě.

Pyramiden se nacházejí dvě nejseverněji položené sochy Lenina. V Longyearbyenu zase mají nejsevernější kostel na světě (<http://www.svalbardkirke.no>). Patří luteránům, kteří mají v Norsku status státní církve. Zdejší farář, jediný duchovní na souostroví, kolem Vánoc spolu s guvernérem letecky navštěvuje osamělé lovce i polskou komunitu v Hornsundu.

Barentsburg mívá vlastní pravoslavný kostel, ale ten je už prázdný.

V minulosti pracovali na Špicberkách tři adventisté. Tom Angelsen je kazatelem církve adventistů v Tromsø a má zodpovědnost i za Špicberky. Nikdy ale na ostrovech nebydlel. Má za to, že v Longyearbyenu pracuje jeden člen církve. Norsko už sto let patří mezi bašty evropského adventismu, v posledních letech však církev přestala růst. Také proto neexistuje žádný plán věnovat se tak malé populaci, jakou odlehlé severské ostrovy mají.

Jan Mayen je světem zapomenutý ostrov, ležící 500 km východně od Grónska a 600 km severně od Islandu. Má 124 km pobřeží a jeho hlavní sopka Beerenberg je úctyhodných 2 277 m vysoká. Populace ostrova se pohybuje mezi pouhými 14 až 18 obyvateli v zimě a 30 až 35 v létě. Všichni jsou buď vojáci, kteří pracují pro norskou rozhlasovou stanici, nebo meteorologové. Ve službě na ostrově se střídají po 6 nebo 12 měsících. Komunikaci s vnějším světem a dovoz zboží zajišťuje 8 letadel ročně a v létě někdy i loď.

Vikingové připluli k ostrovu patrně v 9. nebo 10. století. Alespoň by tomu odpovídal popis polohy ostrova v tisíc let staré knize Landnámabók. Nalezenou zemi nazvali Svalbard – Studené pobřeží. Ve 20. století Norové paradoxně přiřkli toto prastaré jméno Špicberkám, aby nemuseli používat jejich dřívější jméno, které má původ v ruštině.

Objev ostrova Jan Mayen je ale ještě před vikingskými plavbami přisuzovaný irskému misionáři Brendanovi, odvážnému mořeplavci z počátku 6. století. Ten popsal, že viděl v oněch končinách černý ostrov, který hořel a vydával strašlivý hluk. Domníval se, že možná našel vchod do pekla.

Kam přesně se misionář na svoji plavbě dostal, nevíme, ale Brendan je historicky doložená postava a za doložené se považují i jeho velké mořeplavecké zkušenosti a odvážné severské plavby. Patří k nejpobulárnějším postavám církevních dějin v Irsku, v Británii i na Faerských ostrovech, ale jemu zasvěcené kostely se nacházejí i ve Skandinávii a na evropském kontinentu. Brendan byl misionář iro-skotské církve, která se v časech hlubokého středověku věrně držela Bible a byla známá svojí nezávislostí na římské církvi. Pro adventisty je zajímavé, že až do 11. století, tedy ještě 500 let po Brendanovi, zachovávali iro-skotští křesťané sobotu.

Hlavně v Irsku se traduje, že poté, co vystoupil na zem na Faroech, na Islandu a v Grónsku a objevil Jan Mayen, doplul prý misionář Brendan do Ameriky a právě jemu, ne Kolumbovi nebo Vikingům, patří vavřín objevitele Nového světa. Ať už se Brendan na svých cestách dostal kamkoliv, do

studených vod severního Atlantiku ho zavedl jeho misijní cíl. A je povzbudivé vědět, že ve středověku, kdy ve středomořské kolébce křesťanství převládala v církvi temnota, evangelium se dál v čisté podobě šířilo nejenom do nitra Asie a Afriky, ale zároveň i na ty nejdolehlejší kousky země na drsném severu.

V Bibli se na několika místech odráží obecně rozšířená víra blízkovýchodních národů, že nejzazší sever je sídlem bohů. Písmo tuto symboliku přejímá, i když mluví o Hospodinu. Modlete se, aby lidé, kteří v těžkých podmínkách na drsném severu pracují odloučení od svých nejbližších, prožili opravdovou blízkost s Bohem, a také za služebníky z Norska nebo odjinud, kteří by mezi nimi rozšířili biblickou zvěst včetně naléhavé zprávy o Kristově druhém příchodu.

Je zajímavé, že až do 11. století zachovávali iro-skotští křesťané sobotu.

Srdcom v Ugande: Naša misia v Afrike pokračuje

Martin Pavelka, programový riaditeľ ADRA Slovensko

V septembri sme vycestovali na monitorovaciu cestu do Ugandy, kde sme sa stretli s našou partnerskou organizáciou Uganda Pioneers Association (UPA). V nasledujúcich dvoch rokoch plánujeme vyslať osem dobrovoľníkov z krajín EÚ, ktorí sa budú zameriavať na rozvoj detí a mládeže v slume, miestnej škole, tréningovom centre a budú pracovať s deťmi so špeciálnymi potrebami. Dobrovoľníci budú pomáhať miestnym komunitám a posilňovať kapacity lokálnych organizácií. Prvé vyslania sú naplánované na november 2024. Rozhodli sme sa teda navštíviť všetky miesta, kde budú naši dobrovoľníci pôsobiť, aby sme sa

oboznámili s ich budúcimi kolegami a identifikovali potreby jednotlivých komunít.

Naša partnerská organizácia UPA má dlhoročné skúsenosti s prijímaním dobrovoľníkov a podporou ich integrácie do ugandskej spoločnosti prostredníctvom siete overených partnerských organizácií. Počas našej cesty sme navštívili aj organizáciu CEFOVID, ktorá v nasledujúcich dvoch rokoch prijme štyroch dobrovoľníkov. Títo budú pracovať priamo v slume, kde sa zamerajú na rozvoj schopností a zručností detí a mládeže, na zvyšovanie povedomia o hygienických návykoch a o reprodukčnom zdraví. Súčasťou projektu bude aj podpora znevýhodnených žien pri získavaní nových profesijných zručností.

Na stretnutí s riaditeľom organizácie Ronaldom, ktorý sám vyrástol v slume, sme sa dozvedeli o jeho snahe prerušiť cyklus chudoby, do ktorého sú miestni obyvatelia uvrhnutí. Organizácia sa sústreďuje najmä na tzv. Kosovo slum, kde sú životné podmienky veľmi náročné. Všetky domy sú situované v doline, do ktorej voda z okolitých kopcov steká do uličiek, a potok, ktorý preteká medzi domy, sa aj pri miernom daždi môže stať nebezpečenstvom. Vysoká úroveň podzemnej vody spôsobuje, že podlahy z udupaného blata sú neustále vlhké. Tieto podmienky, spolu

s nedostatočnou hygienou a obmedzeným prístupom k výžive, vedú k mnohým zdravotným komplikáciám, najmä u detí.

Preto sa kladie veľký dôraz na osvetu v oblasti hygieny. Veríme, že posily z EÚ budú pre CEFOVID a miestnu komunitu významným prínosom a že

naši dobrovoľníci nadobudnú cenné skúsenosti a nezabudnuteľné zážitky.

Máte záujem stať sa dobrovoľníkom a vycestovať do Ugandy alebo do inej krajiny s nami? Aktuálne otvorené dobrovoľnícke pozície nájdete na webových stránkach www.adra.sk a www.adra.cz. Pridajte sa k nám a pomôžte nám budovať lepšiu budúcnosť!

O projekte

Projekt Humanitarian Volunteering for Solidarity Activities (č. 101140258) prebieha od 1. februára 2024 do 31. januára 2027 a je spolufinancovaný Európskou úniou.

Vodcovský únijný špeciál KP – Albánsko 2024

Ján Šolc („Malý Strom“), predseda Klubu Pathfinder na Slovensku

Nabitý program, akcie, porady, víkendovky, tábory, príprava a organizácia schôdzok Pathfindera, komunikovanie s rodičmi, radcami, spoluvodcami, a k tomu starostlivosť o deti, o domácnosť, štúdium, práca... ako bežiaci škrečok v kruhu... stále byť zodpovedný za ostatných, ostatných organizovať, niečo pre nich pripravovať...

Žasnem nad všetkými vedúcimi Pathfindera, učiteľkami detských sobotných škôlok – kolko príprav, záujmu, času a energie venujú deťom. A to najťažšie je robiť to pravidelne (nie len občas, aby to vyzeralo „wau“). Popri svojich povinnostiach je to akoby život navyše. Prichádza únava, vyčerpanie a často aj vyhorenie. Aby sme to robili ešte lepšie, tak sa k tomu školíme, vzdelávame, študujeme. Stretnutie vodcov – vedúcich v Pathfinderi – je často spojené s delením sa o to, čo robíme, s čím zápasíme. Tak to robili aj učeníci Pána Ježiša: *Apoštolí sa zišli k Ježišovi a oznámili mu všetko, čo robili*

a učili (Mar 6,30). Občas nám niekto zatlieska, pochváli nás a občas aj podakuje. Po tom, čo mu učeníci vyrozprávajú všetko, čo robili, Ježiš spraví niečo nečakané. Povedal im: *Podte vy sami do ústrania na pusté miesto a trochu si odpočinite!* (Nepovedal: „Keď ste takí šikovní, dosť bolo kecov a šup-šup do ďalšej práce!“) Ježiš na inom mieste povie: *Podte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení; ja vám dám odpočinúť* (Mat 11,28). A aj o tom sú naše vodcovské špeciály.

V nabitom programe dňa, týždňa, mesiaca a roka sa objaví občas pozvanie: „Špeciál pre vodcov Klubu Pathfinder.“ Je to príležitosť vyskočiť z bežiaceho pásu.

Nechať sa viesť, nechať zodpovednosť za organizovanie na niekom inom, na pár dní byť dieťaťom, ktoré si užíva program. Je to jedinečná príležitosť byť pozvaný, a nie pozývať, nechať sa motivovať, a nie motivovať iných. Možnosť nerozprávať, ale aj rozprávať...

Tentoraz v Albánsku (september 2024), hory, kaňony, rieky, albánske bunkre, nočné prírodné kúpele a na chvíľku aj albánske more.

Sme vďační Nebeskému Otcovi za takú príležitosť, za jeho ochranu a za to, že sme mohli na chvíľu prežívať odpočinutie v jeho prítomnosti spolu s vodcami z Čiech a Slovenska.

Čo o tom povedali účastníci?

Krásne prepojenie nás Čechov a Slovákov. Vďačnosť sa mi preplietá všetkými dňami. Dozvedela som sa o sebe, že môžem zvoľniť. Že si to môžem dovoliť.

Som rada, že som mohla byť medzi ľuďmi, ktorí vedia prežívať radosť.

Je radosť byť medzi ľuďmi a spolupracovať s ľuďmi, ktorí to myslia dobre hlavne pre iných.

Bolo krásne pozorovať spontánne staršie ženy. Ste pre mňa inšpiráciou, že sa dá starnúť s nadšením a radosťou, a vidieť, že si to užívate.

Milujem spolu stolovať. Šérovať jedlo a tráviť čas kecaním.

Netreba podceňovať základnú výbavu – teplo a oblečenie (spacák a pod.).

Páčilo sa mi, že to bolo pestré, keď sme mohli zažiť a navštíviť rôzne miesta.

Znova som sa naučila vnímať vďačnosť.

Osobné rozhovory mi dávali veľa!

Naučila som sa prekonať svoje pohodlie a strach.

Milujem spievanie a zamyslenia v spoločenstve, v ktorom sme rovnako naladení.

Naučila som sa, že veci, ktoré sa zdajú ťažké, sa lepšie zvládajú s Bohom.

Uvedomujem si, že ten dosah stretnutia na mňa dolahne až o pár týždňov, keď z toho budem čerpať motiváciu pre službu deťom.

Dnes už odpočinek po pracovných dňoch s krásnou vzpomínkou na Albániu.

Je skvelé, že takové akcie pripravujete, je to živá voda pro omdávající vedoucí.

Díky moc za nádherných deset dní v Albánii, váš čas při přípravě a organizaci přímo na místě. Prostě bylo to nádherné.

Vlnka a velká voda

Alena Kolářková

Do redakce nám přišel příspěvek, který může pomoci mluvit i s dětmi o takových těžkých věcech, jako jsou povodně. Rádi otiskujeme.

Do rybníka, kde bydlí Žábovi, přitéká voda malým potůčkem. Kdyby voda nepřitékala, rybník by už dávno v horkém létě vyschl. Malý potůček byl obvykle klidný a vody v něm bylo tak akorát, aby se dalo do ní skákat, ale ne o moc víc. Na mnoha místech z vody vyčuhovaly kameny a vyhlazené dřevo, které přinesla voda z jarního tání.

Teď byl ale podzim, začal nový školní rok a Vlnka se chystal do školy. Vůbec se mu ale nechtělo, protože už třetí den v kuse pořád lilo. Z nebe neustále padaly kapky, jako by se s nimi někde nahoře roztrhl pytel. Vlnka slyšel, jak se rodiče včera u večere bavili, že jestli to takhle půjde s deštěm dál, určitě se zvedne hladina vody v potůčku a z toho by mohla být povodeň. Vlnka ještě žádnou povodeň nezažil, a tak se ptal

táty, jak taková povodeň vypadá. Táta mu vysvětlil, že povodeň je, když se voda vylije z břehů potůčku a nateče tam, kde být nemá. Někomu může natéct do sklepa, někomu dokonce do domku. Voda při takové povodni bývá v potůčcích hodně rychlá a táta Vlnkovi vysvětlil, že není bezpečné v takovém potůčku při velké vodě plavat.

Táta pak Vlnku pohladil po hlavě a řekl mu: „Vlnko, nemusíš se ničeho bát, budeme vodu společně sledovat, a kdyby to bylo potřeba, schováme se do bezpečí na strom u rybníku.“ Vlnka byl rád, že má táta všechno pod kontrolou. Ráno si tedy sbalil batůžek a vydal se s ostatními žabími sourozenci do školy. Škola byla ten den hrozně dlouhá

a Vlnka se nemohl dočkat, kdy už bude moci jít domů, aby s tátou mohl sledovat hladinu vody v potůčku. Škola ale nakonec přece jen skončila a Vlnka skákal s ostatními domů.

Když už byli v půlce cesty k domovu, stáčela se jejich pěšinka k potůčku, který přitékal do jejich rybníka. Vlnka slyšel, jak Kvák hvízdal: „Tyjo! To je vody! Tolik vody tu ráno nebylo!“ Vlnka byl překvapený, že voda přišla tak rychle. To bude ta povodeň, pomyslel si. Najednou uslyšeli tenký hlásek, který volal: „Je tu někdo? Pomozte nám. Slyší nás někdo?“ Vlnka se hned otáčel a hledal, odkud ten tenký hlásek slyší. Sourozenci hledali s ním a za chvíli zjistili, že se ozývá z břehu potůčku. Byla to jejich sousedka, myší maminka, paní Hrabalová. Pobíhala po okraji potůčku a lomila myšími prackami: „Moje myší děti zůstaly v našem doupěti, které je vyhrabané v břehu potůčku, dveře ale zaplavila voda a nemůžu se tam dostat, protože neumím plavat. Co teď? Bohoušku, vydržte tam!“ volala na svého nejstaršího myšího synka paní Hrabalová. Vlnka věděl, že jestli jsou žáby v něčem experti, je to plavání. Rozhodl se, že myší rodince pomůže. Protože si ale vzpomněl na tátou, který říkal, že voda v potůčku při povodních může být rychlá a nebezpečná, nejprve si uvázal kolem pasu lano. Druhý konec držel Kvák a ostatní sourozenci.

„Jdu na to!“ zvolal Vlnka. Skočil do vody u břehu a plaval podél něj, kopal svýma žabíma nožkami a za chvíli už byl u vstupu do myšího doupěte. Vlnka proplaval chodbou a vynořil se v obýváku. Myší sourozenci byli na gauči a všichni se drželi nejstaršího Bohouška. Vlnka vysvětlil plán na záchranu a myšky se po jedné nechaly převézt na žabích zádech na břeh za paní Hrabalovou. Vlnka se trochu

zapotil, ale pro jeho silné žabí nožky to nebyl problém – i s myšími pasažéry. Bohoušek byl převezen jako poslední. Když seskočil, objal Vlnku kolem mokré a kluzké žabí hlavy. Pak mu řekl: „Vlnko, ty jsi hrdina!“ Vlnka se přitom trochu styděl a zazelenal se. Bohoušek pak dodal: „Myslím, že budeme už navždycky kamarádi“ – a žabí nožka s blánami si plácla s myší packou s malinkými drápkami.

A tak díky velké vodě vzniklo velké přátelství. Když ten večer šel Vlnka spát a táta mu byl dát dobrou noc, řekl mu Vlnka: „Jsem rád, že jsem se narodil jako žába, tati, protože jsem mohl pomoci těm, kteří nejsou na povodeň tak stavění, jako naše zelená žabí rodinka.“ Táta na něj byl hrdý, pohladil jej po hlavě a když sfoukl svíčku, aby mohl Vlnka spát, nenápadně si setřel slzu.

Bůh nás udělal takové, jací jsme, abychom mohli pomoci druhým právě ve svých rybnících a na svých březích. Je třeba se dívat, poslouchat a mít srdce otevřené. A až uvidíme někoho, kdo nás potřebuje, uvažme si Boží lano kolem pasu a podejme pomocnou packu. Je možné, že nikdo jiný to za nás neudělá.

Ariel Noltze

Operace člověk

Skalpel a kříž – dva symboly nového začátku

Autor poutavě srovnává setkání pacienta s lékařem a setkání člověka s Bohem. Každá kapitola začíná scénami, které zná snad každý: Něco je ve vašem těle špatně, a tak jdete k lékaři, čekáte, až na vás přijde řada, jste vyšetřeni a dozvěděli jste se diagnózu, které jste se možná báli, ale doufali jste, že se jí vyhnete. Nyní vás čeká léčba nebo operace. Ke každému z těchto výjevů autor uvádí paralely z duchovního života.

Dr. med. Ariel Noltze pracuje na klinice plastické a rekonstrukční chirurgie ve Vídni. Kromě své lékařské praxe se stal známým v různých zemích prostřednictvím přednášek a článků o duchovní obnově.

Této misijní knihy se v Rakousku prodalo více než 20 000 výtisků. Kniha, která stojí za přečtení – zvláště pro lidi, kteří hledají hloubku.

13 × 20 cm / brož. / 124 stran

**Objednávky přijímá Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6 – Sedlec,
e-mail: expedice@adventorion.cz, tel.: 603 553 625, www.adventorion.cz**